JURNALUL® S.F.

Nr.26 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Florian
DAVID

Roger
ZELAZNY

Ursula
K. Le GUIN

Aurel
CĂRĂŞEL

MANDICS
Gyorgy

Victor
STOICA

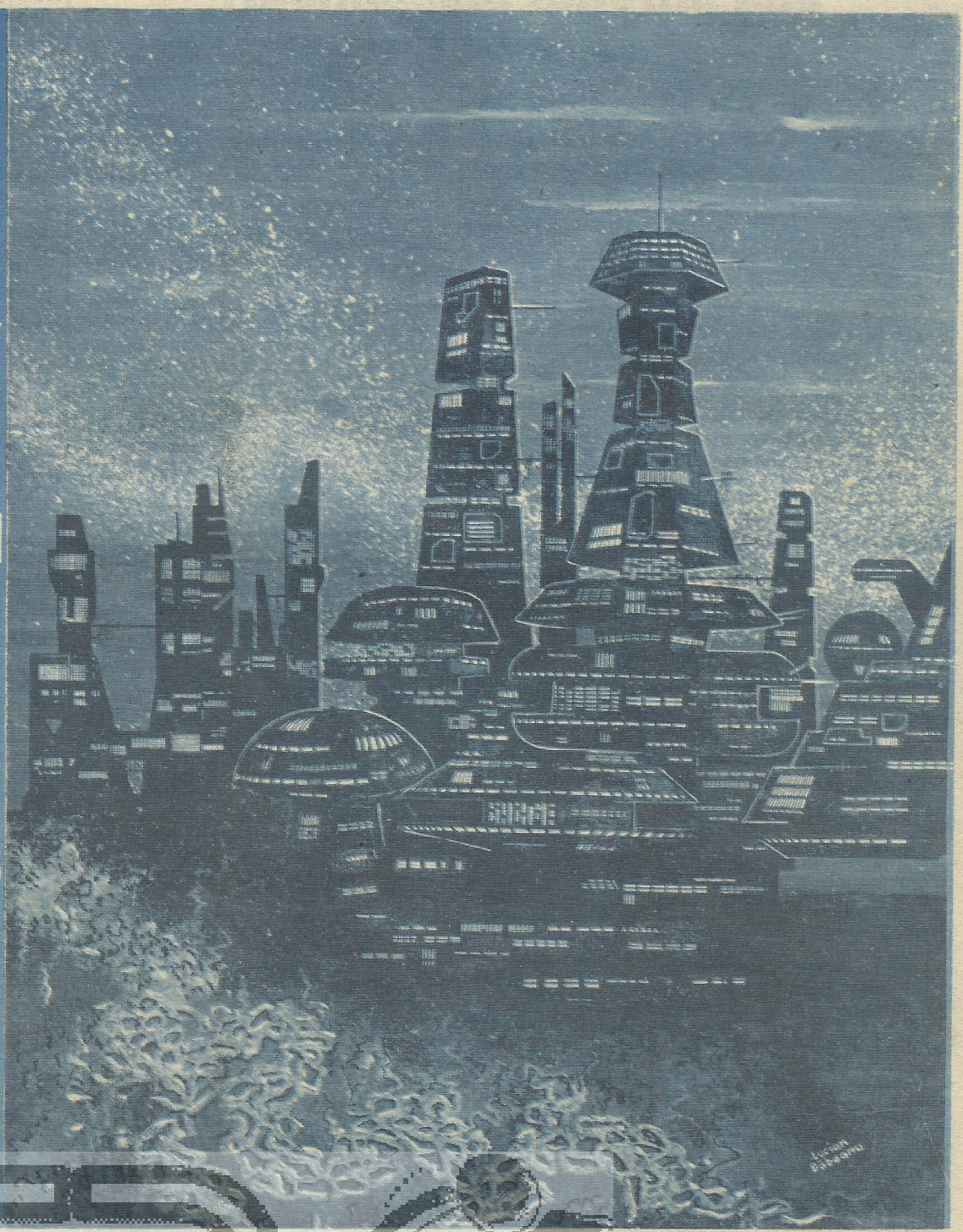

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ

Premianții concursului JSF

Consacrați

Proză – *Nicolae C.Ariton*

Grafică – *Ionuț Bănuță, Lucian Bădeanu, Victor Trifan*

Debutanți

Proză – *Ciprian Cîmpeanu, Gabriel Brănescu*

Grafică – *Florin Bostan, Dan Acostoaei*

Premiul pentru cel mai fidel cititor – *Iulia Teodorescu*

Premiul de consolare oferit de Belei Aurelius (Cenaclul SFERA- Brăila) – *Dan Raihert*

Numărul 500: Începutul sfîrșitului sau sfîrșitul începutului?

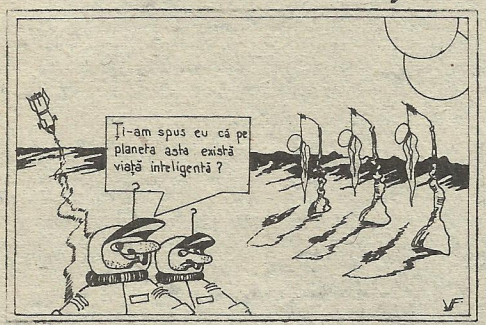

Întrucît și copilăria mea a fost bîntuită de spectrul ei, m-am dus încrezător joia trecută la marele „miting popular" organizat cu ocazia omagierii celui de-al 500-lea număr al ex-CPȘF, actualmente ANTICIPAȚIA.

Primul nucleu ușor, întîlnit și ciocnit perfect elastic la marginea reactorului cronologic (ora 16.00), a fost Lucian Marișca ce împroșca vesel în toate părțile cu electroni sudoripari din cauza costumului ce reacționa vehement cu căldura bucureșteană (de! vechiul conflict Muntenia-Moldova nu iartă).

Pe măsură ce timpul trecea și se apropia perioada de înjumătățire, ne apropiam și noi de foaierul Teatrului „Lucia Sturza Bulandra" și ea de noi, crescînd și numărul ciocnirilor intermoleculare: Marian Truță (la Piața Romană), apoi Ștefan Ghidoveanu (Piața Lahovary).

În fața teatrului - primele nuclee grele (prezidențiale, ministeriale, comerciale, editoriale etc): Alex.Mironov, Răzvan Haritonovici, Ion Ilie Iosif,Ion Eremia Albescu.

În reactor mișcarea browniană a invitaților era în toi. Nucleele ușoare, grele, mijlocii, tari, moi, noi, vechi, tinere, bătrîne, cu pozitronii întregi sau în scădere coexistau totuși pașnic (în ciuda ciocnirilor plastice etilico-răcoritoare). Din loc în loc electroni rătăciți adunau pe orbitele vreunui ion pozitiv cu durată de înjumătățire ce tinde la infinit: Ion Hobana, Adrian Rogoz, George Anania & Romulus Bărbulescu, etc.

Particulele timișorene: Cornel Secu, Silviu Genescu și Adrian Muscă, discutau de zor cu Nicu Gecse - nucleu bucureștean al clubului „Signum" cu tendințe de schimb de infopozitroni în special cu nuclee din străinătate. Legăturile covalente, ironice, Van der Waals, de tip hidrogen se realizau și se desfăceau de zor pînă la apariția unoi fost nucleu, acum atom în toată puterea cuvîntului publicistic, pe numele său Cristian Tudor Popescu. În momentul pătrunderii în reactorul în care tocmai intrase și Alex.Mironov, masa conflictuală a tins brusc spre punctul critic. Din fericire Cristian Tudor Popescu, după ce a emis un jovial: „Ah! Cît de reușit e acest remake nostalgic utecist!" s-a conformat cunoscutului dicton popular cu „Cel cu mai puține funcții cedează" și a migrat spre reactoare mai compozit-occidentale.

Au urmat „spiciurile" festive în ritmul molcom al întreruperii alternative a microfonului sau difuzoarelor spre deliciul asistenței ce aplauda frenetic (ca pe timpurile bune de odinioară, ehe! ce vremuri!) fiecare efort oratoric de suplinire a sus-numitelor instrumente diabolice. La anunțarea faptului că Alex. Mironov a fost uns DIRECTOR ONORIFIC al „Anticipației" pe post de clonă a lui Adrian Rogoz, vuietul aplauzelor au ajuns pînă și la urechile celebrului skin-head băcăuan Ovidiu Bufnilă foarte ocupat cu distribuirea de exemplare autografe din ex-recentul său roman JAZZONIA considerat de întreaga asistență ca cel mai reprezentativ roman al perioadei de după Romconul de anul trecut, deoarece a fost singura producție autohtonă originală apărută pînă acum.

Și acum cîteva extrase din cuvintele mai mult sau mai puțin festive:

ADRIAN ROGOZ: Faptul că am avut o embolie înainte de a pleca din România are ca urmare că Adrian Rogoz este acum un bîlbîit. Dar numai în vorbă, cînd scriu nu sînt. O dovedesc rîndurile pe care le-am scris aici pentru numărul 500 al Colecției „Anticipația". Dar cei care-au pus la cale acest număr au dorit să vadă un Adrian Rogoz cum se bîlbîie.

ION HOBANA: Destinul Colecției nu poate fi despărțit de destinul prietenului nostru al tuturor: Adrian Rogoz...

Pentru el (...), pentru mine cea mai mare bucurie este că aici se găsesc atîția tineri. Așa cum am declarat în repetate rînduri, pentru noi-ce să facem? bătrîni, bătrîni doar pentru că părul ne trădează - cea mai mare bucurie este că literatura SF românească este pe mîini bune.

CORNEL SECU: Colecția de povestiri științifico-fantastică a fost un seismograf al frămîntărilor fandomului românesc. (!!!)

Îmi doresc să fiu prezent la sărbătorirea numărului 5000 al „Anticipației" (Reacție în asistență: „Egoistule! Și noi ! Și noi")

ALEX. MIRONOV: Eu cred că nu mai e nimic de spus, pentru că în 500 de numere s-a spus absolut tot! (Reacție impertitentă a asistenței: „Diplomatule! Îți aranjezi scuze dinainte!" vezi noua funcție)

LUCIAN MERIȘCA: (cîștigătorul premiului „M.Ionescu" pentru cel mai reușit text românesc al anului trecut, ex-aequo cu Dan Merișca): Mă bucur pentru că, așa cum am mai spus, se poate vorbi despre Dan Merișca la prezent și la viitor. Iată că la un an și jumătate după ce nu mai este printre noi, cîștigă poate cel mai important premiu, un premiu obiectiv, din partea cititorilor și nu din partea celor care l-au cunoscut.

ADRIAN ȘERBAN DOBRIN: (directorul editurii „Multistar", cîștigătoarea aceluiași premiu pentru cea mai bună lucrare tradusă). Mulțumesc organizatorilor acestei festivități, totodată țin să mulțumesc și traducătorului: Mihai Dan Pavelescu, care prin traducerea sa a făcut ca această lucrare să placă cît mai multor cititori de science fiction din România.

S-au distribuit - contra cost - ultimele nuvele ale Anticipației (480 - 500) precum și cele două almanahuri apărute anul acesta.

Reacția a fost ținută cu profesionalism sub control, nici chiar așteptatul discurs al lui Cornel Secu nereușind scontata fisiune la rece.

Și noapte bună, Anticipația... și să ne vedem la 1000.

Ionuț BĂNUȚĂ

Teme și motive SF

DECADENȚA CIVILIZAȚIEI - una din temele tratate de literatura SF în contextul unei perspective ale viitorului umanității. Printre cauzele posibile sînt abordate:

- consecințele unui nou război mondial, termonuclear sau biologic, Walter M.Miller „A Canticle for Leibouwiz"; Edmund Cooper „All Fool's Day"; Joan D.Vinge „Mad Max".
- accentuarea contradicțiilor de clasă cu apariția de diferențieri biologice: H.G.Wells - „Mașina timpului"; Robert Silverberg „Nightwings"
- schimbarea condițiilor climatice ca urmare a unei catastrofe ecologice: Brian Aldiss „Hot house"; Stephen King „The Stand"

DEDUBLAREA PERSONALITĂȚII - tulburare psihică constînd în disocierea personalității aceluiași individ în una normală și alta morbidă, fiecare dominînd alternativ și determinînd caracterul comportamentului (Ex.: Robert Louis Stevenson „Straniul caz al dlui Jekyll și a dlui Hyde"; A. E.van Vogt ciclul „Null-A").

DEIMOS - satelit al planetei Marte, descoperit în 1887 de A.Hall, diametru: cca.6 km. În literatura SF s-a avansat ipoteza caracterului său artificial.

DELFIN - cetaceu răpitor de cca.2,5 m lungime, cu bot alungit, prevăzut cu dinți conici. Este înzestrat cu o inteligență deosebită, cu mari posibilități de dresare, ceea ce îl desemnează ca fiind un bun colaborator al omului în mediul acvatic. Pespectivele acestei colaborări au fost extrapolate în unele scrieri SF: Ion Aramă - „Stăpînul oceanului"; Robert Merle „Un animal înzestrat cu rațiune"; Robert Silverberg - „Ismael in Love".

DEMIURG - creator. În general, în S.F. arhaic și clasic, soarta demiurgului este tragică, creația răsculîndu-se împotriva creatorului și, în final distrugîndu-l (Ex.: Mary Shelley - „Frankenstein"; Gustav Meyrink - „Das Golem"; H.G.Welles - „Insula doctorului Moreau"; Ambrose Bierce - „Stăpînul lui Moxon").

DEZINTEGRATOR - armă tipică panopliei SF; utilizează energia atomică.

DIANETICĂ - disciplină „științifică" inventată de L.Ron Hubbard, avînd drept obiect dezvoltarea tuturor însușirilor omului prin educație pshică.

- va urma -

Mihaela și Cristian Ionescu

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURĂ ȘI ARTĂ

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Cristian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Literatura S.F. ca o paradigmă culturală a civilizației celui de-al treilea val

Pentru că nu are, ca gen, nici o limită și pentru că este o invitație deschisă adresată imaginației, literatura SF este foarte greu de definit. Multiplele încercări de a-i circumscrie și explica diversitatea tematică și formală se bazează deseori pe criterii de clasificare divergente, dacă nu chiar contradictorii. Astfel se face că termenul și conceptul de literatură SF sînt folosite, în general, într-un mod atît de relativ încît cu greu va exista vreodată o definiție unanim acceptată, iar misterul ei va rămîne probabil întreg și etern.

Consider, însă, că putem înțelege mai bine fenomenul SF dacă îl încadrăm în contextul social, cultural, economic și politic care, ca „background" antologic, îl susține și îl înglobează.

În acest sens, intenționez să evidențiez următoarele idei:

1) există trei tipuri de civilizație;

2) al treilea tip de civilizație, căreia parțial îi aparținem și noi, aduce cu sine un șoc al viitorului;

3) fenomenul SF este un simptom și un produs al acestui șoc psihologic al viitorului;

4) literatura SF este o parte a noii paradigme culturale pe care cel de-al treilea tip de civilizație o propune ca alternativă paradigmei culturale și epistemei științifice anterioare.

I.Lui Alvin Toeffler i s-au tradus și publicat în România două cărți: „Șocul viitorului" (1971) și „Al treilea val" (1983). Deși autorul american face în ele o critică acerbă și directă a industrialismului, ambele cărți arată faptul că el este mai mult decît un simplu revoltat ingenios în a-și argumenta revolta, mai mult chiar decît un filosof al istoriei, economiei și politicii epocii contemporane. Alvin Toeffler este cu adevărat un vizionar.

El consideră că civilizația umană poate fi împărțită grosso modo desigur, în trei faze:

1) faza agricolă a civilizației Primului Val (care a durat mii de ani)

2) faza industrială a civilizației celui de-al Doilea Val (care a durat aproximativ 300 de ani de la revoluția industrială engleză pînă în anul 1960)

3) faza transindustrială a civilizației celui de-al Treilea Val care începe acum, cu noi. Factorii pe care autorul îi ia în considerare pentru a caracteriza aceste trei tipuri de civilizație sînt:

a) sistemul energetic b) infosfera c) tehnosfera d) sociosfera e) paradigma culturală și epistema științifică.

a) sursele energetice ale civilizației Primului Val sînt neregenerabile (forța musculară umană și animală, vîntul, apa) și dispersate geografic. Civilizația celui de al Doilea Val face salturi spre un sistem energetic neregenerabil (combustibilii fosili: cărbuni, gaz, petrol) și concentrat. Civilizația celui de al Treilea Val necesită însă noi baze energetice: surse inepuizabile (energia atomică, solară, marină) regenerabile și neconcentrate geografic.

b) infosfera civilizației Primului Val era apanajul elitei care monopolizase comunicațiile pentru că schimbul de informații se făcea de la om la om. Civilizația celui de-al Doilea Val a distrus monopolul informației creînd serviciul poștal, telefonul, telegraful, mijloacele de informare în masă (ziare, reviste, radio, TV). Civilizația celui de al Treilea Val a revoluționat această infosferă prin demasificarea peisajului sonic și vizual (TV prin cablu) și publicistic (apariția ziarelor de mic tiraj, de cartier, a minirevistelor și a periodicelor xeroxate etc), ceea ce a dus la o creștere exponențială a fluxurilor informaționale.

c) tehnosfera civilizației Primului Val era agricolă, spre deosebire de tehnosfera industrială a Civilizației celui de al Doilea Val care se bazează pe : fabrică, noi industrii, orașe industriale, producție de serie și desfacere în masă, pe industrii dependente de principii electromecanice, mari consumatoare de energie, poluante cu cicluri lungi de producție, muncă repetitivă care necesită o slabă calificare a mîinii de lucru, conducere centralizată și produse standardizate. Tehnosfera civilizației celui de al Treilea Val se bazează însă, dimpotrivă, pe industrii dependente de electronica cuantică, teoria informației, biologia moleculară, oceanologia și științele spațiale, pe o producție demasificată și pe un număr scăzut de muncitori, pe descentralizarea și dezurbanizarea producției, pe depășirea dependenței stricte de piață, pe menajarea biosferei și pe respectarea necesităților ecologice.

Alvin Toeffler continuă comparația dintre civilizația celui de al Doilea Val și civilizația celui de al Treilea Val, luînd în considerare următoarele șase principii:

1) Standardizarea care în cadrul civilizației celui de al Doilea Val a egalizat diferențele și a eliminat diversitatea: muncii, producției, produselor, salarizării, inteligenței, informației (prin reclame, știri), limbilor (prin eliminarea dialectelor și a limbilor nestandard) construcțiilor utilitare, sistemului metric, calendarului, banilor, prețurilor.

Civilizația celui de al Treilea Val a adus o mentalitate post-standardizată care implică: personalizarea producției, demasificarea marketingului, comercializării și consumului (care devin configurationale), destandardizarea politicii, culturii, religiei, gusturilor și destrămarea mentalității de masă.

2) Centralizarea. Economiile descentralizate ale civilizației Primului Val au fost înlocuite în cadrul celui de al Doilea Val prin economii centralizate național, care se bazau pe centralizarea: puterii, informației, conducerii, politicii (prin constituție și guvern) și a resurselor financiare (prin banca centrală). Civilizația celui de al Treilea Val se bazează însă pe: descentralizarea energiei, dezurbanizarea producției și dispersarea ei geografică, revenirea la industria casnică pe baze electronice, superioare, înlocuirea ierahiilor rigide cu configurații temporare autarhice.

3) Concentrarea. Civilizația celui de al Doilea Val a concentrat: resursele energetice, populația (din mediul rural în mediul urban), munca (în fabrici), categoriile umane (bolnavii în spitale, nebunii în ospicii, delicvenții în închisori, bătrînii în aziluri, copiii în școli etc) și capitalul (apar trusturile, societățile anonime, monopolurile). Civilizația celui de al Treilea Val tinde să descongestioneze toate aceste aspecte.

4) Specializarea muncii și a cercetării, care în cadrul civilizației celui de al Doilea Val a dus la apariția unui număr mult prea mare de noi categorii profesionale. Civilizația celui de al Treilea Val necesită însă o pregătire profesională integratoare, interdisciplinară, care să depășească limitele hiperspecializării.

5) Maximizarea. În cadrul civilizației celui de al Doilea Val macrofilia, dimensiunea maximă, însemna profit și eficiență maximă. Civilizația celui de al Treilea Val caută însă dimensiunea adecvată.

6) Sincronizarea. Civilizația celui de al Doilea Val a sincronizat eforturile, munca, viața profesională, socială și chiar intimă conform unui principiu mecanic (al mașinii) și nu organic sau natural ca în cadrul Civilizației Primului Val, unde ritmurile se stabileau după anotimpuri, zi/noapte, sau după procese biologice. Civilizația celui de al Treilea Val introduce demasificarea acestei sincronizări colective, introduce orarele și ritmurile personale diverse.

d) Sociosfera. Civilizația celui de al Doilea Val a introdus noi forme de organizare socială: școala de tip fabrică, corporația financiară și familia nucleară. Acestea au avut ca rezultat: fragmentarea societății într-o multitudine de părți interdependente, ruperea liniei autorității între biserică, stat și individ, descompunerea familiei și distrugerea vieții și culturii de comunitate, nașterea conștiinței naționale și scăderea patriotismului local, preponderența valorilor comerciale, mercantilizarea civilizației, dezumanizarea relațiilor interpersonale, înlocuirea civilizației bazate pe prietenie, înrudire și loialitate tribală sau feudală printr-o civilizație bazată pe raporturi contractuale reale sau subînțelese (ca de exemplu contracte matrimoniale).

Civilizația celui de al Treilea Val scade stresul și relațiile interumane trecătoare, mărind sentimentul de apartenență și de participare a individului la viața colectivității. Familia nucleară standard trece printr-o criză devenind o unitate socială multifuncțională, nu doar îngust specializată. Apar stiluri de viață familială nenucleară: celibatari, familii fără copii, familii cu un singur părinte, familii comasate, căsătorii homosexuale, lesbiene etc.

Se accentuează conștiința specialității individuale și etnice. Apare o ideologie globalistică, o conștiință planetară.

e) Atît civilizația celui de al Doilea Val cît și cea a celui de al Treilea Val au fiecare un mod particular de a gîndi realitatea.

Teoffler numește „realism industrial" totalitatea premiilor de care se folosește civilizația celui de al Doilea Val pentru a înțelege realitatea. Concepția despre lume a acestui realism se bazează pe trei idei principale:

1) omenirea este opusă naturii pe care o domină și o exploatează.

2) oamenii sînt punctul culminant al evoluției.

3) societatea civilizației celui de al Doilea Val este superioară tuturor celorlalte.

Aceste idei au motivat imperialismul și principiul progresului ineluctabil și ireversibil (care la rîndul său motiva degradarea naturii și cucerirea civilizațiilor mai puțin avansate). Atomismul filosofic și fizic a devenit concepția dominantă. El considera că universul constă din subpărți separabile și independente și ataca astfel noțiunea de unitate, oferind în același timp o explicație rațională a ideii de individualism (individul uman ca atom, nu doar anexă pasivă a tribului ci o persoană liberă, autonomă, particulă fundamentală, ireductibilă și indestructibilă a societății).

Universul se consideră că e o realitate asamblată, compusă din părți separate care au o legitate fermă. Materia poate fi înțeleasă în funcție de mișcarea în spațiu. Fenomenele se produc într-o succesiune liniară pe axa timpului. Această nouă legitate a universului (Newton), a societății (Darwin) și a psihologiei (Freud) au sfidat autoritarismul, fetișurile străvechi, au eliberat spiritul dar au și generat o mentalitate industrială care ignoră ceea ce nu poate fi cuantificat, care caută rigoare critică și soluția inginerească și care supune imaginația unor puternice filtre deformante.

Civilizația celui de al Treilea Val a demasificat spiritualitatea și cultura, a distrus consensul, a diversificat opiniile, a distrus certitudinile morale și ideologice și a revoluționat concepția despre lume, subiacentă realismului industrial. Ea a propus nu unul singur ci mai multe modele mentale pe care oamenii le reconceptualizează *continuu.*

– va urma –

Mircea NAIDIN

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Maria GEORGESCU
Corectură:
Corina ROMAN
Montaj offset:
Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

1. În aprilie 1911, revista americană MODERN ELECTRICS începea să publice în foileton romanul RALPH 124C41+, semnat de Hugo Gernsback, cel care avea să fie supranumit mai tîrziu „părintele science-fiction-ului", iar unul din cele mai prodigioase premii, ce-i recopensează pe autorii de SF, să-i poarte numele: HUGO AWARD'S.

Hugo Gernsback şi-a petrecut primii 20 de ani de viaţă în Europa, mai exact în Luxemburg, unde s-a născut in anul 1884. Tot aici îşi începe şcoala, pe care o termină în Germania. Emigrează în USA, angajîndu-se într-o fabrică de acumulatori electrici, devenind cu trecerea anilor un fanatic al telecomunicaţiilor, în general, şi al telefoniei, în special. În anul 1906, Gernsback construieşte şi vinde în serie un aparat TSF, cu numai 7,50 dolari, o sumă ridicolă pentru acea vreme. Alertată de ceilalţi constructori, poliţia verifică şi constată buna funcţionare a aparatului, care poate fi văzut şi astăzi în muzeul „Henry Ford", în Michigan.

În anul 1908, Hugo Gernsback editează MODERN ELECTRICS, una din primele reviste tehnice de radio din lume. De-a lungul anilor, revista şi-a schimbat de mai multe ori numele, apărînd şi în zilele noastre, editată de fiul lui Hugo Gernsback, sub titlul RADIO ELECTRONICS.

Gernsback era un admirator al lui Jules Verne şi citise numeroase utopii ale unor autori englezi, celebri în secolul al XIX-lea, adevăraţi precursori ai anticipaţiei moderne. Despre publicarea romanului foileton, în anul 1911: RALPH 124C41+ , declară: „Nu-mi amintesc prea bine motivele pentru care am început să scriu RALPH. Nu aveam nici un fel de plan asupra ansamblului romanului, nici o idee privind derularea acţiunii". Nu era altceva decît o „romanţă ştiinţifică", adică unul din acele romane în care povestea de dragoste este un pretext pentru a putea descrie o tehnologie futuristă. Din punct de vedere literar, opera lui Gernsback este, în zilele noastre, egală cu zero; în revanşă, însă, din punct de vedere a previziunii realizărilor tehnice ale viitorului, totul este stupefiant: zbor spaţial, lumină fluorescentă, reclamă cu litere scrise pe cer, mobilă din fibră de sticlă, evocînd materialele plastice, înregistrări magnetice, oţelul inoxidabil, televiziune şi „telephot" (telefon cu ecran tv), transportul materiei cu ajutorul undelor hertziene şi stăpînirea de către om a fenomenelor meteorologice.

Dacă ultimele două predicţii nu au fost încă realizate, în capitolul XI, cu un sfert de secol înainte de a fi inventate, Gernsback descrie modul de funcţionare al unui radar, însoţit de desenul unei antene parabolice.

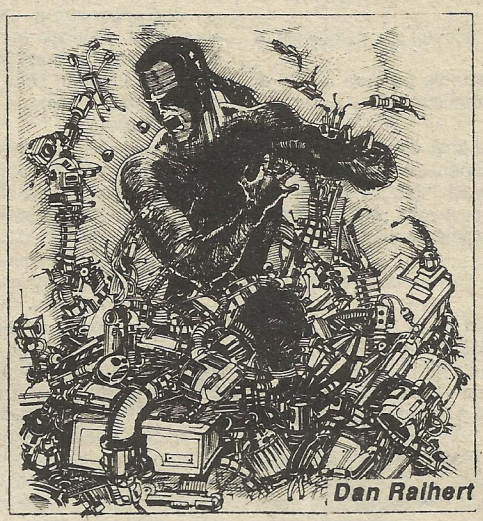
Dan Reihert

Hugo Gernsback a fost un bun profet şi un avizat director de revistă - vom vedea în capitolele următoare - dar nu a fost un mare scriitor de science fiction. Am început cu el aceste pagini ale istoriei moderne a SF-ului deoarece majoritatea specialiştilor în domeniu consideră luna aprilie 1911 data începerii publicării în foileton a romanului RALPH 124C41+, naşterea anticipaţiei moderne anglo-saxone.

Surse bibliografice: STAN BARETS ‘ Catalogue des ames et cycles de la SF; CLAUDE AZIZA & JACQUES GOIMARD ‘ Encyclopedie de poche de la Science Fiction; JACQUES SADOUL ‘ Histoire de la science-fiction moderne; CHARLES PLATT ‘ Who Writes Science Fiction? ; ARTHUR C. CLARKE ‘ Astouding Days.

Traducerea: Nicolae C. ARITON

Vara trecută a fost ultima

?– Ville. E îngrozitor de cald. Ca un animal mort, oraşul a încremenit sub tăcere.

Azi, domnul Smithfield, anticarul, a închis mai devreme. Joe-vagabondul bîntuie pe străzi. Un cortegiu funerar traversează Lincols Street. De sus, seamănă cu un vierme negru înţepenit în asfalt.

Poliţistul Chus surîde trist.

Neoanele au murit peste zi, iar firmele înseamnă denumiri groteşti: „La cîinele negru"; „Grota epavelor"; „Odihna sufletului".

Rîsul te îneacă privindu-le.

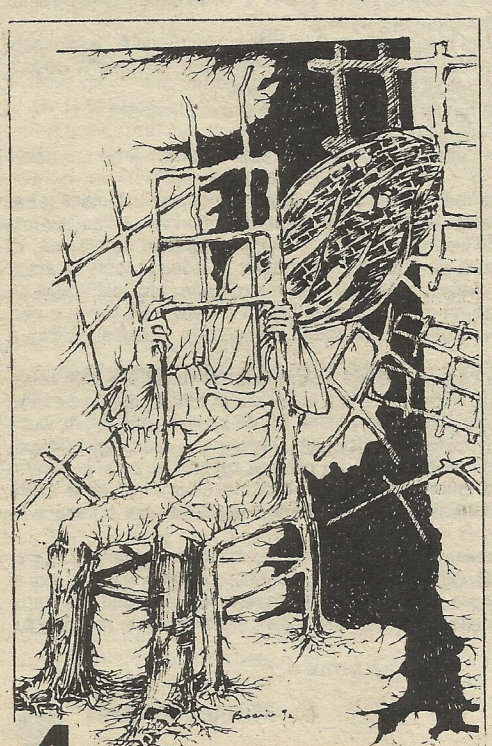

Încet, din cioburi pestriţe, ansamblul se compune caleidoscopic: gros-plan urmat de focalizare aleatoare.

Nimic nu se întîmplă niciodată în ?-ville.

Păsări suiră la cer înainte ca stelele să răsară. Insule negre într-un ocean albastru, le trebuie un timp ca să dispară cu totul.

La cincizeci de grade deasupra orizontului două flegme metalice pătează azurul cu stropi argintii.

„Mamă, uite nişte săgeţi pe cer" zbieră un puşti a cine ştie cîta oară.

La capătul unei parabole aproape perfecte ele înghit spaţiul rămas pînă la impact.

Porţiunea de traiectorie extra atmosferică, expusă vîntului solar, nu le-a alterat informaţia în legătură cu ţinta.

Au fiecare cîte douăzeci de kilotone.

Nici o vibraţie nu le anunţă căderea.

Cu zece secunde înainte de a nu mai fi, un fragment de realitate s-a învăluit de un halou multicolor şi a dispărut din trecut pe un interval de cîteva minute. Cenuşiul stratului bazaltic marcă întinderea rănii în trupul oraşului.

Fractura în continuum-ul spaţio-temporal nu a deturnat mersul evenimentelor.

Săgeţile atinseră ţinta. Soarele umplu cerul şi rîuri de lumină vie îşi căutară matca pe pămînt. Lumea arse şi deveni cenuşă.

●●●

O văzu cum vine spre el.

„Bună".

El murmură absent „Bună" şi căută cu privirea tramvaiul care încă nu apăruse.

„Aştepţi de mult?"

„Am antrenament".

Ea nu zise nimic. Curenţi slabi de aer îi răvăşiră părul, cu tandreţe, ar fi putut spune. Era frumoasă. Cîteva secunde de tăcere.

Ceva scîrţîi în apropierea lor. Hîrbul pe roţi.

„Hai să urcăm". Erau numai ei doi în vagon. O cuprinse cu îndrăzneală de mijloc.

„Diseară rămîne cum am stabilit, nu?"

„A, să văd, nu ştiu dacă ai mei or să înghită figura, nu le-am spus".

„Bătrînii ăştia ai tăi au ruginit de tot" comentă el. Mîna-i făcu o escală scurtă pe sînul ei drept. Ea se crispă uşor, fără să se ferească.

„Eu merg oricum. Pînă la concertul următor or să treacă secole". Se apucă să fredoneze: „I've no control, I'm like a runaway rain..." O să fie mişto!

Cîntecul roţilor, metalic, se amplifica pe măsură ce viteza creştea. Geamul din faţa lui era spart şi el privea acum dincolo de geam, cu ochii ficşi, cu pleoapele imobile. Oftă. „Abia se tîrîie rabla asta" şi scrijeli cu unghia un cuvînt porcos în stratul putred de vopsea al peretului.

Străzi, mereu altele, le veneau în întîmpinare. Clădiri scunde şi vechi. Umbra unui copac. Pavajul încins. Un indicator.

Frînele ţipară din nou. Se deschiseră uşi.

El zise din mers: „În cel mai rău caz, ne vedem mîine", apoi coborî şi făcu un semn cu mîna.

Cuşca pe roţi dispăru, bucată cu bucată, în spatele lui.

Străzile erau complet pustii şi paşii îl purtară de-a lungul lor o vreme.

În staţie, casele cu ziduri oarbe rînjiră la el. Dincolo de ele începe neantul. Curînd, ea va veni. Azi, soarele stă fix pe cer.

Adrian ICLOZAN

Fericitul Ilie

Florian DAVID

Ilie al Cioacii privea peste gard frecîndu-şi barba de scîndurile ude, fără grabă, cercetînd curtea pustie: casa de pămînt se crăpase de îţi intra braţul prin perete şi ţiglele smulse de vînt se risipiseră în cioburi murdare prin noroi. Ceaţa îneca salcîmii, lipindu-se de crengile subţiri, inunda curtea, se strecura pe lîngă uşa scorojită şi desprinsă de zid, revărsîndu-se în întuneric. Înconjura încet casa şi ajungea iarăşi lîngă uşă, înălţîndu-se spre geamurile murdare şi sparte, de parcă ar fi vrut să privească înăuntru şi apoi se întorcea spre Ilie, ridicînd neputincioasă din umeri: nu e nimeni.

Ilie zîmbi şi privi gardul: într-un cui ruginit atîrna o cheie. Era mare, veche şi nefolosită. Vîntul o mişca izbind-o de uluci şi se mira de ce nu o doare.De ce?

– Ilie!

Se răsuci privind femeia tînără de lîngă el.

– Ţi-e foame?

Era înaltă şi subţire.

– Spune, Ilie!

Avea ochii mari şi cenuşii.

– Hai acasă! Ilie!

Îşi dezlipi bocancii din noroi şi sări şanţul plin de apă şi frunze putrezite. Femeia plecase, lăsînd un coş în mijlocul drumului. Îl ocoli salutîndu-l şi traversă strada, luînd-o pe lîngă garduri pînă la intersecţie şi dădu colţul, apoi se opri şovăind. Totul era ud. Cumplit de ud. Cîteva ore a rămas nemişcat privind băltoacele. Ce frumoase sînt! Noroiul şi bubele pămîntului nu le putea îneca. Norii fugeau pe pămînt şi Ilie nu simţea frigul apei nedezlipindu-şi ochii din băltoacă. I se părea că plouă cu bucăţele de cer.

– Aici erai, Ilie? De cînd te căutăm, omule! De ce ai fugit? De ce nu vrei să rămîi la noi? Oare nu avem grijă de tine? De ce vrei să trăieşti în noroi? Nu eşti porc, eşti om! De ce dormi pe cîmp? Ai casă! Ilie...Nu fugi! Eşti OM! Hai între oameni! Mă! Mă...boule!

O luase la fugă stîrnind cîinii din curţi şi într-un tîrziu se opri văzînd că bărbaţii nu îl urmăreau. Se răsuci şi strigă:

– Oameni buni! Ce răi sînteţi...

Alunecă pe marginea şanţului şi se rezemă cu spinarea de gard, cînd o poartă scîrţîi lîngă el şi Ilie, privind cu teamă femeia bătrînă învelită în negru, auzi:

– Ilie, îmi tai nişte lemne?

–Da'nu mă baţi?

Se ridică sprijinindu-se de gard şi intră în curte. Îşi dezbrăcă paltonul rupt, îl scuturâ, îl agăţă în mărul de lîngă el, privi stiva de butuci, scuipă în palme şi apucă toporul. Ilie spărgea lemne. Ilie al Cioacii.

●●●

Stătea pe butucul curăţat de aşchii cu mîna mare şi murdară şi mînca. Departe, printre castanii desfrunziţi, dealurile plutind în ceaţă, îl chemau şi Ilie se ridică uitînd de butuci, de femeia speriată ce dispăruse în casă şi sări gardul. Începuse să bată vîntul şi părul sîrmos se zbătea peste palton, iar bocancii rupţi alunecau pe noroiul grădinilor. Se opri la marginea gîrlei şi feri apa mîloasă luînd-o de-a dreptul prin mărăcini. Înota prin ceaţă. Mărăcinii înfloriseră, iarba crescuse cu spini şi pomii se uscaseră de atîta ploaie. Se zgribuli speriat.

Îl durea capul.

De ce se mişcă ceaţa? Vine cineva? Se piti în spatele mărăcinilor privind cum ceaţa fierbe. Ceaţa fuge. Pleacă, spre vale, spre gîrlă. Cine o trimite acolo? Pomii plîng. Le simţea lacrimile picurînd pe mîinile sale. Păsările ţipă. Ilie nu auzise niciodată atîtea ciori ţipînd. Sute...mii...

Îi era cald. Păsările ţipau tot mai tare, vîntul smulgea mărăcinii împingîndu-i la vale şi soarele se prăbuşise pe pămînt, spărgînd norii la cîţiva paşi pe culmea dealului. De ce e linişte? Au murit păsările? Cine le-a omorît? Se aud paşi. Un om. Deci el e...

Sări în picioare speriat, vrînd să o ia la fugă, dar străinul era chiar în faţa lui. Era înalt, era uriaş, era mult şi Ilie se răsuci înspăimîntat în dreapta, dar şi acolo era altul, în stînga altul, în spate altul, în sus, în jos, în el...

Căzu în genunchi şi buzele vinete murmurau continuu un:„ N-am făcut nimic. Nu eu..." şi oamenii aceia se apropiau încet spunînd ceva, nu înţelegea ce, sigur îl certau şi se aruncă la pămînt.

– N-am făcut nimic! strigă.

Pamîntul mirosea frumos a viermi şi rîme, iarba uscată de frig îi mîngîia faţa cu colţi de şerpi şi flori şi Ilie se simţi smuls de acolo. Răcni, zbătîndu-se să fugă, dar nu putu. De ce e cerul verde şi ondulat? De ce copacii au rădăcini în aer? De ce pămîntul e albastru? De ce ciorile sînt agăţate de cer? De ce plouă de la pămînt spre stele? De ce îl bagă în peşteră? De ce îl leagă? De ce îl înţeapă? De ce îi e somn? Somn... somn... omn.. om...

Ilie dormea. Ilie al Cioacii.

●●●

Nu ştia de cînd doarme, de obicei nu îi plăcea somnul. Noroiul se usca în cruste pe picioare şi purecii îşi făceau de cap mişunînd pe tot corpul. Deschise încet ochii: lîngă el era o mînă mare, albă şi curată. Asta era mîna lui. Cine a spălat-o? Cine a omorît noroiul? Ce peşteră mare! Dar nu e peşteră. Este o casă. Are uşă. Pereţii erau de fier cu felinare multe şi Ilie pipăia neîncrezător, ciocănindu-i, lipindu-şi obrazul de frigul lor, mîngîia felinarele colorate şi calde.

S-a deschis uşa şi Ilie s-a speriat.

– N-am făcu nimic! şopti. Închise ochii aşteptînd, dar lovitura nu veni. De ce nu îl bate?

– De ce să nu te bat?

Ilie deschise ochii mirat.

– Dar toată lumea mă bate.

– De ce?

– Pentru a nu muri durerea. Trebuie să trăiască şi ea, nu?

– Eu nu îţi vreau răul. Nu îţi fac nimic.

– Nu?

–Nu!

– Nu dai în mine?

– Niciodată!

– Nu?

–Nu.

– Vrei să vii cu mine?

– Afară?

– De ce afară?

– Nu ştiu. Acolo mă simt bine.

– De ce?

– Nu ştiu.

– Ţi-ar plăcea dacă ai şti? Ai vrea să ştii?

– Poate.

Ilie era singur. Omul plecase. Privi din nou pereţii de fier şi felinarele şi se culcă într-un colţ frecîndu-şi mulţumit barba de duşumea. Omul n-o să-l bată. Visa.

Visa iarbă mare şi deasă, copaci în floare şi dealuri. Ilie al Cioacii visa. Visa că oamenii îl iau pe sus. De ce? De ce îl leagă de masă? De ce îl taie? De ce îi bagă fiarele alea în cap?

Ilie al Cioacii dormea.

●●●

Ilie se trezise.

– Cine sînt?

– Eşti Ilie.

Se răsuci surprins în spate, dar nu vedea pe nimeni.

– Care Ilie?!

– Ilie! Ilie al Cioacii.

– Nu zău?!

Cine vorbea? Unde se află? De ce sînt pereţii metalici? De ce au aşa de multe taste? Îl durea capul. Se scutură închizînd ochii. Nu contează. Nu asta contează!

Cine sînt?

Propria lui imagine nu-i sugera nimic. Îi era greaţă. Îl durea capul. De ce?

– Ai fost operat.

Se simţea ameţit. Pereţii metalici au început să se învîrtească în jurul său împreună cu garduri, case vechi, castani desfrunziţi, şanţuri şi ploi. Vocea dispăruse de mult. Trecură zile, săptămîni de uitare şi Ilie privea absent cuburile, trenuleţele, păpuşile, maşinuţele şi mingiile din jurul lui. Ştia că trebuie să-şi amintească. Ce?! Nu ştia, dar uneori, prin somn, visa. Visa şi îi era frică. Şi cei care l-au operat de ce nu vor să-l ajute?

– Hei, voi!

Linişte. Nu vroiau să răspundă.

– Oameni!

Visul...Îşi aducea aminte de copaci şi dealuri, ceaţă. Simţea că ceva se rupe în el, cedează încet, dar ireversibil.Capul...Din nou îl durea capul. Ce-au făcut cu el? Ce au făcut din el? Ce operaţie i-au făcut?

– Sistemul nervos.

– Sistemul nervos? se miră. Ce este cu el?

–Acum nimic. Acum este normal, dar atunci nu era.

–Nu?

–În nici un caz. Nu ştiam prea bine ce se întîmpla cu tine, dar sistemul tău nervos era defect.

–Şi l-aţi reparat voi!

–Nu l-am reparat. L-am înlocuit.

–Ce-aţi făcut?

Nu mai avea aer. Cine sînt ăştia? Cum or fi reuşit? Dar este imposibil, îşi spuse prăbuşindu-se într-un fotoliu.

Cine sînt totuşi? Sau mai bine zis: cine eram?

– Ţi-am mai comunicat. Ilie.Ilie al Cioacii.

–Şi ce făceam? De ce eram defect?

– Nu erai tu defect. Numai sistemul nervos. Acum trebuie să te odihneşti pentru a fi complet refăcut.

Vocea s-a stins.

–Dar ce-am făcut înainte? De ce nu îmi spuneţi?

– Al VREA SĂ ŞTII?

– POATE.

Zîmbi. Mai auzise odată aceste cuvinte. Acum îşi aducea aminte. „... – Vrei să vii cu mine?

– Afară?..."

Ce înseamnă acest cuvînt? Ce este „afară"?

– Vreau să ies afară!

Parcurse culoare lungi şi luminoase, camere imense şi pline cu aparate. Holuri înguste şi întortocheate. Drumul era lung şi se gîndea că acum va reuşi să-şi amintească, că reuşise să-i păcălească. Ultima uşă. Lumina îl izbi dureros, ceva a explodat acolo, în el, şi se prăbuşi. Iarba era verde. Era primăvară. Vedea copacii plini de flori scuturîndu-se într-o ninsoare albă şi dealurile înalte acoperindu-se încet de ceaţă. O ceaţă care se rupe în mii de cioburi roşii, amestecînd într-un uriaş vîrtej, taste, case, ţipe, pereţi metalici, castanii...

Ilie nu mai dormea. Ilie al Cioacii.

De ce e cerul verde şi ondulat? De ce copacii au rădăcini în aer? De ce ciorile sînt agăţate de cer? De ce plouă de la pămînt spre stele? De ce bate clopotul?

Ilie al Cioacii nu dormea. Murise...

Oamenii mari priveau stupefiaţi zîmbetul încremenit pe buzele sale. Ei şi-au făcut datoria. Era sănătos. Şi atunci ce ce? se întrebau.

Ei nu ştiau că undeva există un gard putrezit de care atîrnă o cheie mare, veche şi nefolosită. Acum nimeni nu se mai întreba de ce n-o doare cînd se izbeşte de uluci şi sub ea un copil zgîriase cu un ciot de creangă:

„ Ilie nebunu' "

Ilie. Ilie al Cioacii.

Lăsaţi nebunii în pace.

Trăia...

Ursula K. Le GUIN

Lumii îi spuneau PĂDURE

Își reamintea zgomotele; el alergînd pe Strada Principală sub soarele fierbinte; praful, cercul de bărbați. Totul durase numai vreo cinci minute, suficient pentru o luptă pe viață și pe moarte. Cînd ajunsese, Selver era orbit de sînge, un fel de jucărie înaintea lui Davidson, ridicîndu-se totuși și atacîndu-l, nu cu o furie devastatoare, ci cu o disperare inteligentă. Revenea mereu. În cele din urmă, Davidson se speriase de persistența aceea teribilă; doborîndu-l cu o laterală, înaintase, ridicînd bocancul ca să-l termine. În clipa aceea, Lyubov trecuse printre oameni. Oprise lupta (oricîtă sete de sînge avuseseră cei zece sau doisprezece privitori, erau acum mai mult decît mulțumiți și-l sprijiniseră, cînd îi strigase lui Davidson să se oprească); de atunci, avea să-l urască pe Davidson și să fie urît de acesta, pentru că intervenise între ucigaș și victima lui.

Lyubov îl ridicase pe Selver, o greutate neglijabilă, în brațe. Chipul mutilat era lipit de cămașa lui și sîngele o îmbibase, ajungîndu-i pînă la piele. Îl dusese la el acasă, îi îndreptase mîna ruptă, îi aranjase fața cum se pricepuse, îl culcase în propriul lui pat și, noapte de noapte, încercase să-i vorbească, să-l scoată din disperarea durerii și rușinii. Bineînțeles, era contrar regulamentului.

Nimeni nu-i pomenise nimic de regulament. Nu era necesar s-o facă. Știa că oricum își anula orice favoare pe care o avusese vreodată din partea ofițerilor coloniei.

Fusese atent să se mențină de partea majorității cartierului general, obiectînd numai la cazurile de brutalitate extremă împotriva băștinașilor, folosind convingerea, nu înfruntarea și conservîndu-și rămășița de putere și influență care îi mai rămăsese. Nu putea opri exploatarea Athsheenilor. Era mult mai rău decît se așteptase, dar nu putea face mare lucru, aici și acum. Poate că, după călătoria de cincizeci și patru de ani, rapoartele lui către Administrație și Comitetul asupra Drepturilor aveau să aibă vreun efect: Terra putea chiar să decidă că politica unei Colonii Deschise pe Athshe era o greșeală. Mai bine cu cincizeci și patru de ani mai tîrziu, decît niciodată. Dacă pierdea îngăduința superiorilor de aici, i s-ar fi cenzurat sau anulat rapoartele, și atunci n-ar mai fi rămas nici o speranță.

Acum era însă prea furios ca să-și mențină strategia. La dracu cu ceilalți, dacă insistau să vadă în grija acordată de el unui prieten o insultă la adresa Pămîntului-mamă și trădarea colonieil Dacă îl etichetau drept „iubitor de creechi", cu greu mai putea fi de ajutor Athsheenilor; dar dincolo de vindecarea lui Selver nu-și putea închipui un cîștig imediat. Nu poți salva un popor, văzîndu-ți prietenul. Înfuriat de rănile superficiale provocate de Selver, precum și de intervenția lui Lyubov, Davidson povestise peste tot că voia să termine cu creechul cel rebel; cu siguranță că s-ar fi ținut de cuvînt, dacă i se oferea ocazia. Timp de două săptămîni, Lyubov stătu zi și noapte cu Selver, apoi îl scoase din Central și-l duse într-un oraș de pe coasta de vest, Broter, unde avea rude.

Nu exista vreo sancțiune pentru complicitate la evadarea sclavilor, deoarece, oficial, Athsheenii nu erau sclavi: formau Personalul de Muncă Voluntară Autohton. Lyubov nu fusese nici măcar mustrat. Ofițerii de carieră nu mai aveau însă pic de încredere în el, pînă și colegii din Serviciul Special, exobiologul, coordonatorii agrari și forestieri, ecologii, îl făcuseră, în felurite chipuri, să înțeleagă că acționase fără judecată, exaltat sau prostește.

– Credeai că aici venim la un picnic? îl întrebase Gosse.

– Nu. Nu am crezut așa ceva, răspunse Lyubov morocănos.

– Nu înțeleg cum un hilfer se poate atașa de o Colonie Deschisă. Știi că cei pe care-i studiezi vor nimeri în jug și, probabil, vor dispărea. Asta este ceva în natura omului și trebuie să înțelegi că n-o poți schimba. De fapt, de ce mai vii să asiști la toate? Ești masochist?

– Nu știu ce înseamnă „natura omului". Poate faptul că lăsăm în urmă descrieri a ceea ce distrugem face parte parte din natura omului...

E oare mai plăcut pentru un ecolog?

Gosse ignorase întrebarea.

– Bine, atunci continuă-ți descrierile, dar nu te mai băga în măcel. Un biolog care studiază șobolanii nu începe să-și salveze șobolanii preferați.

Aici Lyubov explodase. Înghițise prea multe.

– Nu, sigur că nu, se pornise el. Una este un șobolan preferat și alta este un prieten. Selver este prietenul meu. De fapt, este singurul om de pe planeta asta pe care îl consider prieten.

Afirmația aceea îl duruse pe sărmanul moș Gosse, care voia să-i fie ca un tată lui Lyubov și nu făcuse nimănui nici un rău. Totuși, o urmă de adevăr exista. Iar adevărul vă va face liberi...Îmi place Selver, îl respect; l-am salvat; am suferit împreună cu el; m-am temut pentru el. Selver este prietenul meu.

Selver este un zeu.

Așa spusese băbuța cea verde, de parcă toți știau lucrul acesta, fără nici o intonație, ca și cum ar fi zis: Cutărică este vînător. „Selver sha'ab". de fapt, ce însemna sha'ab? În Limba Femeilor, graiul obișnuit al Athsheenilor, multe cuvinte proveneau din Limba Bărbaților - aceeași în toate așezările - și deseori cuvintele acelea nu erau alcătuite numai din două silabe, ci și din două înțelesuri. Erau monede: fața și reversul. Sha'ab însemna zeu sau entitate universală, sau ființă puternică; mai avea și un alt înțeles, cu totul diferit, însă Lyubov nu și-l mai amintea. Aici ajunsese cu gîndurile cînd sosi acasă și căută în dicționarul întocmit de el și Selver,după patru luni de muncă istovitoare, dar armonioasă. Bineînțeles: sha'ab translator.

Era aproape prea la țanc, prea nimerit.

Cele două înțelesuri aveau vreo legătură? Adeseori aveau, însă nu atît de des încît să constituie o regulă. Dacă un zeu era un translator, ce traducea el? Într-adevăr, Selver era un interpret priceput, dar priceperea lui își găsise expresie numai prin apariția unui limbaj cu adevărat nou și necunoscut: cel al pămîntenilor. Oare un sha'ab era cel care traducea graiul viselor și al filosofiei, Limba Bărbaților în limbajul de zi cu zi? Lucrul acesta îl puteau face toți Visătorii. S-ar fi putut ca Selver să traducă în viață experiența centrală a viziunii: să servească drept legătură între cele două realități, considerare egale de către Athsheeni, vremea visului și vremea lumii, între care existau relații: vitale, totuși obscure. O legătură: cineva care poate rosti cu glas tare percepțiile subconștientului. „Vorbitul" graiului înseamnă acțiune. Ceva nou. Schimbă sau este schimbat radical, din rădăcină. Pentru că rădăcina este visul.

Iar translatorul este zeul. Selver adusese un cuvînt nou în graiul poporului său. Făcuse o faptă nouă. Cuvîntul, fapta: omorul. Numai un zeu putea conduce un nou-venit atît de uriaș cum era Moartea peste podul dintre lumi.

Învățase oare să-și ucidă semenii din visele lui de mînie și neputință sau din faptele nevisate ale străinilor? Vorbea graiul său ori pe cel al căpitanului Davidson? Ceea ce se părea că se ridica din rădăcina suferințelor lui, exprimînd modificarea propriei sale ființe, putea de fapt să fie o infecție,

o molimă necunoscută, care în loc să facă din rasa lui oameni noi avea să-i distrugă.

Nu stătea în caracterul lui Lyubov să gîndească: „Ce pot face eu aici?" Caracterul şi educaţia îl determinau să nu se amestece în treburile altora. Treaba lui era să afle ce făceau alţii, iar înclinaţia sa era să-i lase în pace. Prefera să fie luminat, în loc să lumineze, să caute faptele, şi nu Adevărul. Dar chiar şi sufletul cel mai lipsit de misionarism, doar dacă nu pretinde absenţa emoţiilor, se găseşte uneori înaintea alegerii între angajare şi uitare. „Ce fac ei?" devine brusc: „Ce facem noi?" şi apoi: „Ce trebuie să fac eu?"

Ştia că ajunsese la o asemenea răscruce, totuşi nu înţelegea limpede de ce, sau ce alternative i se ofereau.

În momentul acela nu putea face nimic în plus pentru a îmbunătăţi şansele de supravieţuire ale Athsheenilor, Lepennon, Or şi ansiblul realizaseră mai mult decît sperase el să obţină în timpul vieţii sale. Administraţia de pe Terra se exprima clar în fiecare comunicaţie prin ansiblu, iar colonelul, Dongh, le îndeplinea conştiincios, deşi ofiţerii şi şefii echipelor de lucru îl presau să ignore ordinele. Era un ofiţer loial; şi apoi Shackleton avea să revină pentru a observa şi raporta cum erau îndeplinite dispoziţiile. Acum, cînd exista ansiblul, acea machina ex machina, rapoartele către casă însemnau dispariţia vechii şi plăcutei autonomii coloniale şi a răspunderii pentru orice lucru făcut. Nu mai exista o limită a erorii de cincizeci şi patru de ani. Politica nu mai era statică. O decizie luată de Liga Planetelor putea duce la restrîngerea coloniei pe un singur Ţinut, la interzicerea defrişărilor sau la aprobarea exterminării băştinaşilor... Din ordinele seci ale Administraţiei nu se putea însă ghici modul de lucru al Ligii sau orientarea acesteia. Dongh era îngrijorat de multiplele posibilităţi viitoare, dar lui Lyubov îi plăceau. Viaţa există prin diversitate, iar acolo unde este viaţă este şi speranţă, aceasta era concluzia filosofilor lui, o concluzie destul de modestă de altfel.

Coloniştii îi lăsau în pace pe Athsheeni, fiind la rîndul lor lăsaţi în pace. Era o situaţie sănătoasă, ce nu trebuia modificată în mod inutil. Singurul lucru care ar fi putut s-o modifice era frica.

Deocamdată era posibil ca Athsheenii să fie încă bănuitori şi plini de resentimente, dar nu temători. Cît despre panica declanşată în Centralville la auzul masacrului din tabăra Smith, nu se întîmplase nimic care să o renască. De atunci, nici un Athsheean nu mai arătase, nicăieri, vreo urmă de violenţă şi, odată ce dispăruseră sclavii, creechii se topiseră prin pădurile lor, dispărînd şi iritarea constantă a xenofobiei. În sfîrşit, coloniştii începeau să se relaxeze.

Dacă Lyubov ar fi raportat întîlnirea cu Selver, în Tuntar, Dongh şi alţii s-ar fi alarmat. Puteau chiar insista asupra încercării de capturare a lui Selver pentru a fi judecat. Codul Colonial interzicea condamnarea unui membru al unei societăţi planetare după legile altei societăţi, dar Curtea Marţială trecea peste asemenea amănunte. Îl puteau judeca, condamna şi împuşca pe Selver. Cu Davidson adus din Noua Javă, ca martor. Ah, nu, făcu Lyubov, lăsînd dicţionarul pe un raft ticsit. Ah, nu, repetă el şi nu se mai gîndi la asta. În felul acesta, luase hotărîrea fără să-şi dea seama.

A doua zi, prezentă un raport scurt. Afirma că Tuntar îşi continua ocupaţiile cotidiene, iar el nu fusese alungat sau ameninţat. Era un raport liniştitor, şi cel mai fals pe care-l redactase vreodată Lyubov. Omitea toate amănuntele semnificative: neapariţia conducătoarei, refuzul lui Tubab de a-l saluta, numărul mare de străini din oraş, expresia tinerei vînătoare, prezenţa lui Selver...Desigur, acest ultim lucru fusese omis în mod intenţionat, altfel însă, raportul era destul de exact, gîndi el; nu pomenise nimic de impresiile personale, aşa cum trebuie să facă orice cercetător. În timp ce scria raportul, îl apucase o migrenă teribilă, care sporise după ce-l predase.

În noaptea aceea visă multe lucruri, dar dimineaţa nu şi le mai aminti. În a doua noapte după vizita în Tuntar se trezi şi, în urletele isterice ale sirenelor de alarmă şi în bubuiturile exploziilor, înţelese, în sfîrşit, ceea ce nu voise să recunoască. În tot Centralville el era singurul om neluat prin surprindere. În clipa aceea ştiu ce era: un trădător.

Cu toate acestea, nici acum nu înţelegea în mod clar că era vorba de un atac al Athsheenilor. Teroarea nopţii era atotcuprinzătoare. Baraca lui fusese ignorată, izolată de celelalte printr-un gard; grăbindu-se să iasă, se gîndi că poate fusese protejată de copacii din jur. Centrul oraşului era incendiat. Pînă şi cubul de piatră al cartierului general ardea, flăcările pornind dinăuntru, ca o vatră năruită. Ansiblul, legătura cea preţioasă se afla înăuntru. Se mai zăreau focuri în direcţia heliportului şi a Cîmpului. De unde făcuseră rost de explozive? Cum izbucniseră toate focurile simultan? Pe ambele părţi ale Străzii Principale ardeau toate casele construite din lemn; trosnetele flăcărilor erau teribile. Lyubov alergă spre incendii. Peste tot pe jos era numai apă; la început crezu că provenea de la vreun rezervor spart, apoi îşi dădu seama că, în vreme ce casele ardeau, conducta de la rîul Menend curgea în mod inutil pe sol. Asta cum o făcuseră? Existau paznici mereu la Cîmp, paznici în jeepuri..Împuşcături: rafale, clănţănitul unei mitraliere. De jur împrejurul lui Lyubov alergau siluete mărunte, dar el nu ţinea seama de ele. Ajunsese acum lîngă o casă şi zări o fată care stătea în prag, cu focul lingînd-o pe spate, însă cu cale liberă înainte. Fata nu se mişca. O strigă, apoi traversă curtea în fugă şi-i smulse mîinile de pe canaturile uşii, de care se agăţa cu disperare, trăgînd-o şi încercînd s-o calmeze:

– Haide, bombonico, haide.

Ea îl urmă, dar nu îndeajuns de repede. Pe cînd traversau curtea, faţada primului etaj, arzînd pe dinăuntru, se prăbuşi încet înainte, împinsă de bîrnele acoperişului. Cioturile şi aşchiile zburară ca nişte schije; o bucată de lemn îl izbi pe Lyubov, azvîrlindu-l într-o parte. Căzu cu faţa în jos într-o baltă de noroi ce sclipea sub flăcări. Nu văzu o vînătoare mică şi verde care sări la fată, o tîrî de păr şi-i reteză gîtul. Nu mai zări nimic.

În noaptea aceea nu s-a cîntat nici un cîntec. Au fost numai ţipete şi tăceri. Cînd navele zburătoare au luat foc, Selver exultă şi-l podidiră lacrimile, dar nu scoase nici un cuvînt. Tăcut, cu aruncătorul de flăcări în braţe, se întoarse pentru a-şi conduce semenii în oraş.

Fiecare grup din vest şi nord era condus de un fost sclav, care-i slujise pe yeomeni în Central şi cunoştea drumurile şi clădirile.

Majoritatea celor veniţi să atace în noaptea aceea nu văzuseră niciodată oraşul yeomenilor; mulţi dintre ei nu văzuseră nici măcar un yeomen. Veniseră acolo deoarece îl urmau pe Selver, împinşi de visul rău pe care numai el putea să-i înveţe cum să-l stăpînească. Erau sute şi sute, bărbaţi şi femei; aşteptaseră, nemişcaţi, în linişte, în bezna ploioasă, de jur împrejurul oraşului, pe cînd foştii sclavi, cîte doi-trei, făcuseră ceea ce se hotărîse că trebuia făcut mai întîi: spărseseră conducta de apă, tăiaseră sîrmele ce aduceau lumina de la Casa Generatorului, pătrunseseră în Arsenal şi-l goliseră. Primele morţi, cele ale paznicilor, fuseseră făcute, executate iute, în întuneric, cu arme de vînătoare: laţ, cuţit, săgeată. Dinamita, furată mai devreme în cursul nopţii de la tabăra forestieră aflată la cincisprezece kilometri spre sud, fusese pregătită în Arsenal şi în beciul Cartierului General, în vreme ce în alte locuri erau declanşate incendii; apoi începuseră sirenele de alarmă, focurile străluciseră şi atît noaptea, cît şi tăcerea pieriseră. Majoritatea bubuiturilor şi răpăiturilor de arme veneau de la yeomenii care se apărau, pentru că numai foştii sclavi luaseră arme din Arsenal şi le foloseau; ceilalţi îşi păstraseră suliţele, cuţitele şi arcurile. Zgomotul înfiorător care acoperea însă totul provenea de la dinamita plasată şi detonată de Reswan şi alţii care lucraseră în ţarcurile din taberele forestiere; exploziile sfărîmaseră zidurile Cartierului General şi distruseseră hangarele şi navele.

În noaptea aceea, în oraş erau o mie şapte sute de yeomeni, dintre care cinci sute de femei; se spunea că toate femelele yeomenilor erau acolo, de aceea Selver şi cu ceilalţi se hotăriseră să acţioneze, cu toate că încă nu se strînseseră toţi cei care doreau să participe. Patru sau cinci mii de bărbaţi şi femei veniseră de prin păduri la Reuniunea de la Endtor şi de acolo merseseră la Central.

Focurile ardeau, uriaşe, iar mirosul de fum şi sînge era apăsător.

Selver avea gura uscată şi-l durea gîtul; nu putea vorbi şi tînjea după apă. Conducîndu-şi grupul pe poteca centrală a oraşului, întîlniră un yeomen care alerga spre ei, desluşindu-se uriaş pe fondul negru al fumului. Selver ridică aruncătorul de flăcări şi declanşă contactul chiar în clipa cînd yeomenul alunecă în noroi, căzînd în genunchi.Din ţeavă nu ieşi nici jetul şuierător, nici flacăra, gazul se consumase atunci cînd incendiase navele din afara hangarului.

Selver lăsă să-i cadă arma grea. Yeomenul era neînarmat.

– va urma –

Traducere: Mihai Dan PAVELESCU

Twentieth Century Fox și Romaniafilm prezintă ALIENS

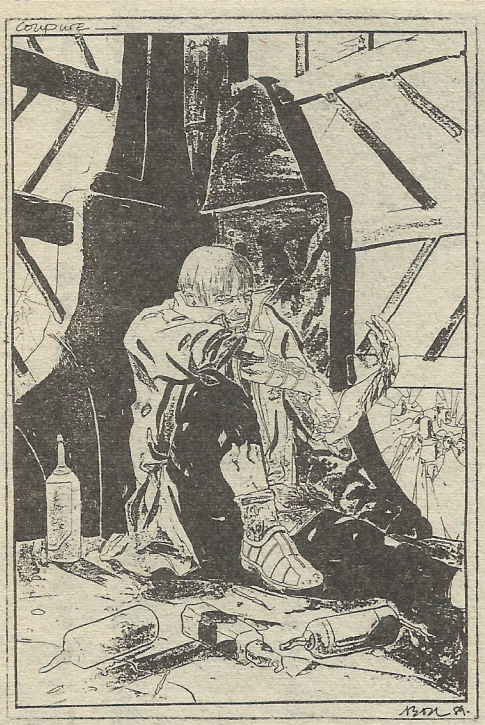

Aurel CĂRĂȘEL

Expansiuneo

Spiridon Popescu nu a fost niciodată tipul de bărbat perfect, însă nici nume rău famat nu i-a ieșit printre cunoscuți. Pînă la 30 de ani nu a plătit nici o amendă de circulație și nici nu l-au cules vecinii ori prietenii de ocazie din vreun șanț, topit de băutură. Cu toate că bea și el, ca tot omul: sîmbăta, un șpriț cu colegii, iar în cursul săptămînii, cu totul ocazional, cîte un șnaps, la crîșmele din cartier. Dar beat-beat, niciodată...

Și nici vreun accident serios nu a suferit domnul Spiridon, dacă nu considerăm accident scrîntitura degetului arătător de la mîna dreaptă, la fragеda vîrstă de 3 luni, cînd și l-a prins sub biberon. Are și o fotografie cu evenimentul, înfățișîndu-l în două scutece uriașe: în unul era înfășurat pruncul Spiridon, în celălalt degetul său.

Chiar și la leafă a reușit tehnicianul Spiridon Popescu să fie întotdeauna cel dintîi, fără sminteală, reușind s-o înnebunească pe casieriță blondă - 50, cu sprîncene pensate și priviri angelice de fecioară:

– Dar mai întîrzie și dumneata, domnule Popescu, i-ar fi spus juna într-o bună zi, încearcă să ajungi măcar o singură dată al doilea sau chiar al treilea. Cum faci dumneata de afli atît de precis momentul în care deschid ușa la casierie?

Dar blonda-50 nu avea să afle niciodată acest lucru. Era secretul de serviciu al lui Spiridon și el înțelegea să-l păstreze cum se cuvine. Se prezenta primul la salariu, primul la cantină, în zilele cu sărmăluțe, primul la concediile pe timpul verii, în fine (dar nu în ultimul rînd), primul la învoiri. În fiecare săptămînă cîte una. Și avea atîtea argumente serioase la îndemînă domnul Spiridon, încît toată opoziția inițială a șefului său direct și personal, precum și mustrările din timp pregătite de către celălalt șef, indirect și general, se topeau ca o bucată de gheață, într-un pahar cu Murfatlar sec și aromă de flori de tei. Singura băutură pe care o admitea Spiridon în timpul serviciului. Camuflată în termosul, în care toată lumea știa că se află miraculosul ceai din flori de tei, calmant al eternelor sale nevralgii.

Pînă la onorabila vîrstă de 27 de ani nu a fost nici însurat domnul Spiridon. Se conducea după un străvechi dar valabil principiu medical: „De ce să mă leg la cap dacă nu mă doare!" Și nu-l durea decît din cauza nevralgiei, dar nici nu se gîndea să se lege. La 27 de ani a cunoscut însă o vilă pe malul mării, un Fiat italian și un carnet de CEC exact ca în visurile sale de adolescent inhibat, toate întruchipate în trăsăturile unei tinere văduvioare...de vreo 52 de ani. Spiridon a căzut fulgerat de grațiile ei inimitabile în mai puțin de o săptămînă, răstimp în care au avut patru întîlniri, două mese la restaurant (pe care le-a plătit, bineînțeles ea), trei vizionări de film și un spectacol de varieteu. Dragoste la prima vedere, își zicea Spiridon, inspectînd din priviri vila cu cinci camere, trei dependențe și balcon și evaluînd cu ochi de cunoscător Fiatul la fiecare ieșire în natură, cu doamna la volan, conducînd cu eleganță și înjurînd ca un birjar pe toți participanții la trafic.

Își construise deja, în imaginație, un viitor călduț, cu întîlniri de afaceri, cu serate nocturne în sufrageria de la parter, cu un velier cumpărat neapărat din economiile doamnei...

Însă Spiridon era o fire independentă și cînd află că bătrîna scorpie îi impune regim de cazarmă, cu sosiri acasă la ore fixe, cu cumpărături zilnice și somn obligatoriu după-amiaza, se scîrbi brusc de ideea însurătorii și descoperi că impunătoarea vilă nu e decît o magazie dărăpănată și Fiatul o hodoroagă de lux.

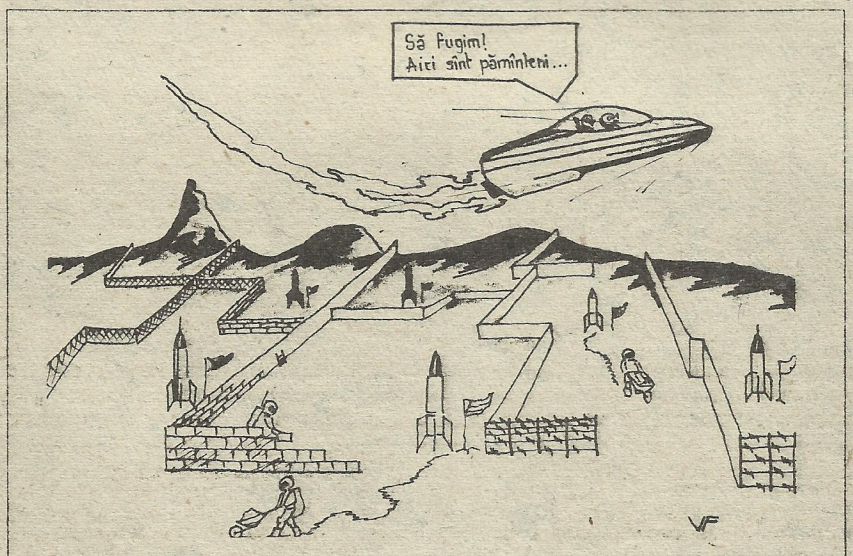

– Era cît pe ce să mă păcălească afurisita de cotoroanță, le spunea el mai tîrziu unor cunoștințe de pahar, în timp ce-și înneca necazul la „Stîrcul negru". Dar nu și-a găsit fraierul. Credea că mă dă gata cu o șandrama fără acoperiș și cu o bicicletă pe patru roți?

Așa că a intrat în al 28-lea an, a trecut în al 29-lea și a încălecat granița frumoasei vîrste de 30 de ani fără nici o altă încercare de a-și mai pune pirostriile în cap. Hotărît lucru, dl Spiridon Popescu, tehnician de categoria a treia, era sortit să rămînă burlac. Citise și el, ca tot omul trecut prin școală, povestea lui Creangă despre pățaniile bietului Stan și era de acord cu concluzia chibzuită a acestuia că, de la o anumită vîrstă încolo, numai dracul te mai însoară.

– Și nici acela, încerca Spiridon să se convingă în fața oglinzii, în vreme ce se bărbierea dimineața, gesticulînd cu aparatul de ras, nici acela, pentru că Drăcovenia-Sa era conviv cu Creangă diaconul. Ce să caute în secolul vitezei?

Așa încît începuse să fie mai puțin scrupulos în privința eleganței vestimentare. Renunțase să mai schimbe în fiecare zi cămașa și constată că nu-l trage nimeni de mînecă dacă ajunge la serviciu cu noroi pe pantofi sau cu două dungi la pantaloni, în loc de una.

În ziua în care sărbători trecerea în alt deceniu de viață, fu surprins să vadă cît de puțin conta el în ochii colegilor săi: nici unul nu îl așteptă să îi strîngă mîna, eventual să îl tragă, în glumă, de urechi, nici un zîmbet, măcar de circumstanță, pe buzele frumos zugrăvite ale vecinei de birou, nici o felicitare, cît de ieftină, pe coperta dosarului cafeniu de pe care, agățat cu o agrafă de plastic, biletul țipa amenințător, cu literele ascuțite și nervoase ale șefului său personal: „Cît mai urgent posibil! Și fără învoiri pe ziua de azi"...

A oftat și și-a ocupat locul pe scaun. Ziua a trecut plicticoasă, dar s-a îndurat să treacă. Și, pentru ca să se răzbune pe monotonia ei, s-a înfundat la „Stîrcul negru" și a comandat șampanie. Era hotărît să se îmbete, însă după al treilea pahar renunță. Renunță și începu să se gîndească cu jale cît era de amărît, de singur și de lipsit de prieteni, cum trecuse pînă atunci prin viață, fără să fi realizat nimic durabil...

După al cincilea pahar lăcrima și se încuraja singur, luînd hotărîri furtunoase, la care renunța în clipa următoare, cînd îmbrățișa cu patimă altele și mai trăznite. La al optulea, își imagina cît va fi de omenos, cînd îl vor alege pe el șef în adunarea oamenilor muncii, cum îl va învoi și de două ori pe zi pe actualul său șef, chiar fără cerere, și cum îl va umili de ziua acestuia, oferindu-i un tort cu frișcă, cu o singură lumînare înfiptă în mijloc. Și, cînd îl va întreba, zăpăcit de uimire și de fericire, neștiind cum să-i mulțumească, ce reprezintă lumînarea aceea însingurată, ca un semn al proniei pe marea de frișcă, îi va răspunde cu sarcasm că e lumina pentru lumea cealaltă și îi va zdrobi de figură platoul cu fund de carton, răsucindu-l ca pe un burghiu, pînă cînd fulgii de frișcă vor albi mocheta din biroul său personal, pe ușa căruia va sta scris cu litere aurii: „Șef serviciu".

La al zecelea pahar își promitea să fie mai indulgent cu toată lumea, ca viitor șef, exceptînd-o pe colega de birou, căreia îi va impune să vină la slujbă cu buzele vopsite de fiecare dată în altă nuanță. De cîte ori se va repeta, va plăti amendă...

La a patra sticlă, chelnerul îi ceru plata pe consumația anterioară, iar el, generos, îi lăsă o sută bacșiș. Apoi, clătinîndu-se, îl apucă pe după gît și îi mărturisi printre sughițuri că își serbează ziua de naștere. Chelnerul îl felicită și îi recomandă un vin sec, cu patru medalii, care să-l revenească. Acceptă fericit, pupîndu-l bățos pe amîndoi obrajii: în sfîrșit, dăduse peste cineva care îl înțelegea! Hotărî să îi mai ceară un pahar și să cinstească împreună.

În timp ce își număra banii, trecîndu-și mereu un deget prin gură, o țigancă grasă, cu un maldăr de fuste colorate, se opri lîngă masă și scoase un

pachet de cărți jerpelite, propunîndu-i să-i ghicească norocul. O alungă amuzat cu un „Huș cioară", rîse cu hohote de insistențele ei, îi oferi un pahar de șampanie și, în cele din urmă se arătă de acord să-i admire măiestria. O ascultă numai cu o ureche cum îi urmărea viitorul printre valeții de treflă și damele de caro, prevestindu-i o întîlnire la drum de seară cu trei crai de ghindă și o veste de inimă bună de la o damă în roșu, cu multe vopseluri–„Poate că e pictoriță, frumosule!", îi trimise hoașca– după care îi ceru 50 de lei și încă un pahar de vin „de ăla de fierbe".

Spiridon îi mai turnă un pahar, rîse de strîmbăturile ei și îi îndesă banii în buzunar, luînd-o la goană. Veni și chelnerul cu sticla promisă, o șterse de praf în fața lui, tumă în pahar și îi spuse în șoaptă că trei domni de la masa vecină pot să îl felicite cu ocazia fericitului eveniment.

Spiridon aprobă zgomotos și imediat se pomeni înconjurat de trei figuri posomorîte, cu un aer de înmormîntare, care îi urară viață lungă și fericire, strîngîndu-i mîinile ca într-o menghină. Cînd ciocniră, unul își făcu cioburi paharul, împrăștiind vinul pe fața de masă.

– Nu-i nimic, se scuză, după care adună cioburile cu dosul palmei, le vîrî în gură, ca pe alune, și le înghiți fără să mestece.

Luă apoi un alt pahar de pe masa vecină, își turnă singur din sticlă și bău ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Și poate că nici nu se întîmplase, gîndi Spiridon, clătinîndu-și fruntea, în speranța că își va domoli astfel valul de ceață de sub pleoape.

Vorbeau atît de repede între ei, încît nu reușea să priceapă nici un cuvînt. Din vreme în vreme, îi aruncau cîte o privire scrutătoare, ciocneau, goleau paharele și iar bolboroseau între ei.

Într-un tîrziu, Spiridon Popescu simți că începe să-și revină din euforia provocată de șampanie și se întrebă dacă este vorba de efectul vinului recomandat de chelner sau al răcelii emanate de chipurile mormîntate ale comesenilor. I se năzări că simte chiar un damf de pămînt reavăn și își făcu o cruce cu limba: cei trei nu dispărură însă, continuînd să bolborosească, iar Spiridon rîse speriat, cu un fior de gheață de-a lungul spinării, după care găsi curajul să închine în sănătatea lor. Abia atunci le văzu mîinile înmănușate și pălăriile negre, cu borul tras pe ochi.

Îi răspunseră toți trei, într-o singură voce, dînd peste cap conținutul paharelor. Le surprinse sticlirea metalică din ochi și simți iar alunecarea sloiurilor pe sub cămașă. Într-o clipă de luciditate vru să îl cheme pe chelner, dar nu mai apucă: cel din dreapta îi puse o mînă pe umăr și îi spuse cu voce stinsă că el și camarazii lui sînt fericiți pentru că au reușit să ajungă la timp, ca să îl felicite cu ocazia fericitului eveniment.

–Dumneata, domnule Spiridon Popescu, nici nu realizezi ce înseamnă pentru noi, pentru întreaga lume, de altfel, faptul că ai împlinit treizeci de ani! îl bătu comeseanul pe spate, iar ceilalți doi aprobară rînjind.

Sau, cel puțin, așa i se păru. O mînă înmănușată prinse sticla de gît și umplu paharele. Închinară și băură tot dintr-o răsuflare.

Apoi cel din stînga îi așeză și el palma pe umăr și îi spuse că persoana sa reprezintă un punct foarte important în planurile lor de perspectivă. Ei erau solii unui popor foarte civilizat, care dorea să colonizeze întreg Universul. Fără lupte, fără invazii, chiar fără să se deplaseze din loc. Prin reprezentanți...

Lui Spiridon i se împăienjeneau privirile și făcea eforturi abia ascunse să se țină treaz. Pierdu în două rînduri șirul povestirii celuilalt și, cînd îl prinse din nou, se pomeni în față cu un contract bătut la mașină într-o limbă străină, din textul căruia nu reținu decît numele său, repetat în trei locuri. O voce venită din spate îi comunică faptul că beneficiarul se angajează, la rîndu-i, după semnarea și legalizarea actului, să îi asigure îndeplinirea celor mai ascunse dorințe, chiar dacă uneori acestea nu sînt conștientizate nici măcar de el.

Un deget negru bătu într-un punct însemnat cu trei X-uri și se trezi că lipește degetul cel mare de la mîna dreaptă în locul indicat. Îl străbătu un fior, asemănător cu un curent electric, și văzu cu groază cum, fără nici o senzație de durere, o fîșie transparentă de piele se dezlipește de pe carne și rămîne acolo.

Trei mîini îl bătură satisfăcute pe umăr și paharele se umplură din nou. Băură, cei trei îi

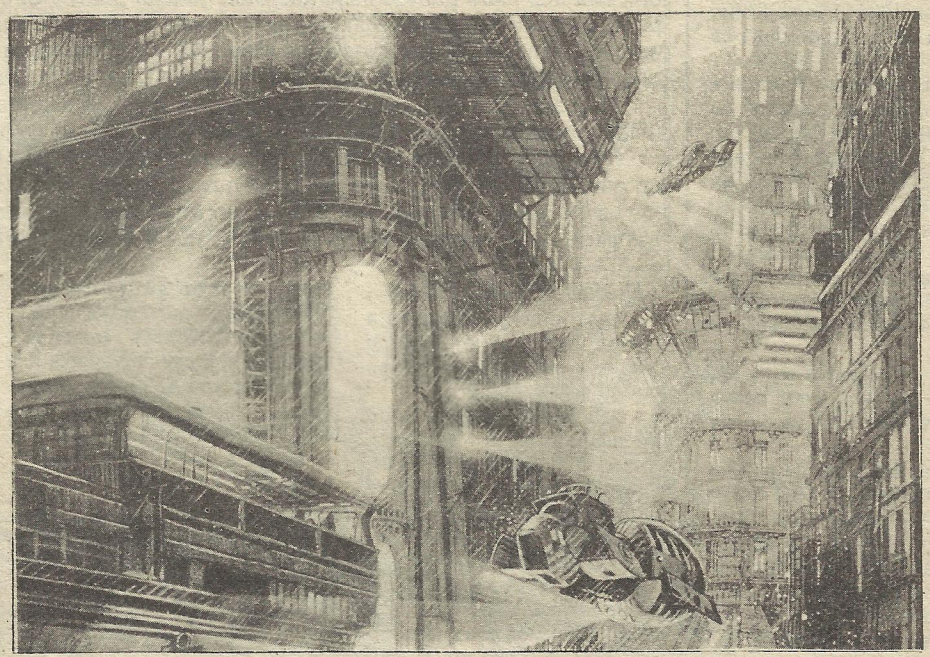

urară să trăiască o sută de ani, izbiră cu paharele în masă, unul adresă un „Nu-i nimic" chelnerului apărut în spatele tejghelei cu priviri uluite, apoi strînse cioburile și le înghiți cu poftă.

A doua zi, Spiridon Popescu s-a trezit cu capul cît o baniță și cu gura pungă, într-un șanț, la două imobile de locuința sa. Îl lătra în silă un cîine vagabond și doi copii azvîrleau de la balcon cu bulgări, încercînd să-l nimerească. A ajuns cu chiu cu vai în apartamentul său de la etajul al patrulea, s-a spălat cu grijă, examinîndu-și în oglindă chipul buhăit, și-a schimbat hainele și a plecat, fără prea mari speranțe, la slujbă.

După cum bănuia, în birou îl aștepta toată lumea în păr, chiar și șeful cel mare și indirect. I-au urat „La mulți ani", au cîntat „Mulți ani trăiască", s-a tăiat un uriaș tort de frișcă și s-au împărțit portocale. Șeful cel mare și indirect a făcut un semn special și femeia de serviciu a introdus înăuntru o ladă din carton cu șampanie străină- cadoul său personal. În pocnetul sticlelor, Spiridon Popescu a fost copleșit cu cadouri. Colega sa cea vopsită îi puse pe birou o mașinuță cu baterie și comandă de la distanță; alături apăru o maimuțică din pluș, un album, un bol cît pumnul, cu trei peștișori, un stilou chinezesc, felicitări...Totul se termină la „Cocoșul de aur" cu un prînz copios, comandat și plătit dinainte de șeful său direct și personal.

A doua zi, Anamaria, fardată mai discret și parfumată cu „Marieclaire" (i se vedea sticluța în poșeta purtată ostentativ întredeschisă), îi vorbi cu atîta dezolare despre singurătate și stress, despre noul film de la „Select", recomandat cu multă căldură de cinefili, încît Spiridon se simți obligat, în amintirea zilei precedente , să o invite. Spre surprinderea sa, șeful îi făcu pe loc un bilet de voie, mărturisind că niciodată nu se bucurase atît de mult că îl poate servi. După film, ea își exprimă dorința să bea o ceașcă de cafea „mai intim", așa că urcară la ea, băură cafeaua și se distrară cu mașinuța făcută cadou pînă îi terminară bateriile.

Peste o săptămînă, se căsătorea. Peste alte două, îl înlocuia, pe motive de sănătate, pe șeful său personal. La 31 de ani, cîștiga la loz în plic o mașină cu aprindere electronică. La 32, avansa ierahic, pe postul șefului său indirect și general, decedat în urma unui atac de cord. La 33 de ani, Spiridon alerga fericit la maternitatea Spitalului Central: se întorcea în brațe cu un Spiridonel de 4.800 kg, frumos foc, cuminte, deștept, și...cu patru degete la fiecare mînă. Singurul necaz, de altfel. Doctorii l-au asigurat că puștiul e sănătos și normal, cu excepția degetelor lipsă. O greșeală de distribuire a cromozomilor... au înălțat ei din umeri. Și Spiridon a oftat, amintindu-și ca prin ceață de noaptea de pomină și de mîinile înmănușate ale oaspeților neașteptați.

Nici astăzi Spiridon Popescu nu este tipul omului perfect. Ca director al instituției, își permite luxul de a mai întîrzia la serviciu. În unele după-amieze, în loc să ajungă direct acasă, unde Anamaria îl așteaptă dornică de bîrfă, mai nimerește la un șnaps cu cunoștințe de ocazie.

Nu i s-a întîmplat însă nici un accident serios, dacă nu luăm în considerare lipsa dermei de pe degetul mare - „rămasă pe o cratiță încinsă" - cum susține el cîteodată. Nici amenzi de circulație nu a plătit, cu toate că în două rînduri a fost gata-gata să treacă peste un grup de trei pietoni cu pălării pe cap și cu mănuși negre în mîini.

Spiridon Popescu-Junior îi calcă pe urme și chiar îl depășește în unele privințe, deși are numai patru ani. Îi place și lui Murfatlarul cu miros de tei, utilizat pentru calmarea nevralgiilor și, odată, maică-sa l-a surprins consumîndu-l cu sticlă cu tot în cămară.

Deși declară că îl iubește foarte mult, e vizibil pentru toată lumea că domnul Popescu ocolește cu grijă prilejurile de a se întîlni cu odrasla: ajunge acasă, de obicei, după ce acesta a adormit, cu pumnișorii din patru degete adunați sub bărbie. Și, rareori, Spiridon-senior binevoiește să îl sărute: simte cum îl alunecă pe șira spinării un bulgăre de gheață și îi lovește în față un damf de pămînt reavăn.

De aceea, deși nimeni nu ar putea să jure, umblă vorba că domnul Spiridon Popescu pleacă duminica să joace tenis la arena „Voința" și ajunge la „Bunavestire", unde asistă de la un capăt la altul la slujbă, cot la cot cu babele cuvioase și lasă în „cutia milei" mai mult decît cheltuie nevastă-sa într-o lună cu fardurile franțuzești.

Gura lumii spune însă multe și dacă ai sta să te potrivești ei...

Ziua în care veï putea spune că mîine va fi o nouă zi

Premiul III Giurgiu 1993

Era pe la prînz sau poate venise seara. Oricum niciodată nu vei putea ști cu siguranță. Închis între cei patru pereți ai apartamentului ai uitat să numeri secundele și ți-a fost prea lene să te apropii de geam să vezi unde a ajuns soarele în drumul lui spre cealaltă parte a lumii. Puteai măcar să comunici imaginea holovizorului pe exterior. Dar tu ai preferat să-ți vezi de treabă. Așa te-a găsit și ea cînd a intrat în fața jucăriei tale perverse de copil mare. Credeai că te iubește și acesta este unul din puținele lucruri de care nu te-ai îndoi nici măcar acum, după ce ai ucis-o.

Ai cunoscut-o în urmă cu doi ani. Pentru ea ai lucrat cerceii aceia din cristal fin australian cu stimulator de senzații ce excitau toți bărbații din Middlesex doar la simpla ei prezență într-o arie de o sută de metri pătrați. Normal aveau un inhibitor ce proteja lungimea ta de undă și totuși cînd ai văzut cum se asortau cu ochii ei, în fiecare zi de altă culoare, dar niciodată atingînd agresivitatea roșului, te-ai îndoit pentru prima dată de calitățile tale profesionale pentru ca apoi să te îndoiești chiar de tine. Te îndrăgostișeși de Yrda.

După tot ce era între voi, prezența ei nu era cu nimic neașteptată. Și totuși ai simțit că se ascunde ceva în spatele reflexelor vernil ale irisului de o zi.

Venise cu o șampanie. Era ceva ce nu mai văzuseși decît într-o hologramă rătăcită acum cincizeci de ani prin fișierele sistemului. Ochi verzi de călugăriță. Ai întrebat-o: „Ce sărbătorim?". „Nimic" ți-a răspuns întorcîndu-și privirea pierdută, privind spre perete. „Voi pleca". Nu ai întrebat-o unde. Părea imposibil. Spre colonii nu mai plecase nimeni după război. Și restul... Oricum nu i-ai zis nimic. Șampania a pocnit cu sunetul acela amplificat al dopurilor speciale. Ți-ai pus în pahar, singurul din tot apartamentul, și ai înghițit licoarea picătură cu picătură, plimbîndu-ți privirea pe trupul ei moale. Ea te sorbea cu ochii știind că faci tocmai ce trebuie. Apoi ți-a spus: „Vei muri. Nu vor trece zece zile și nu vei mai fi. Aceasta a fost soarta ta și nu eu am hotărît-o." Ai trîntit-o violent pe pat, neuitînd să apeși pe butonul holorecorder-ului. Ai făcut dragoste cu ea, stimulatorul de senzații nu i-a folosit. Ea nu s-a împotrivit și nici tu nu ai întrebat-o pentru cine lucrează.

Apoi ai privit cum zace trupul ei de lebădă pe patul jegos, ai făcut o copie a înregistrării (știai că o vei vinde bine în subterane) și ai fugit. Ei ar fi putut să vină în orice clipă.

Acum te tîrăști prin gunoiul din subterane. Înregistrarea nu ai vîndut-o și nici nu ai s-o vinzi vreodată. Pentru ea te urmăresc deja doi traficanți. Nici măcar nu știi cîte zile au trecut, cînd otrava își va face efectul, cînd vei muri. Uneori, trăgîndu-ți sufletul stai să te întrebi dacă totul nu a fost doar o joacă de femeie îndrăgostită (oare nu se împlineau doi ani de cînd ați făcut prima dată dragoste?) dar îți alungi mereu acest gînd care a început să-ți străpungă sufletul știind totodată că mîine va fi ziua în care vei putea spune că mîine va fi o nouă zi.

Mihai Victor STOICA

COLECȚIONARUL LURANOITGELOG

Nu știu de ce am făcut-o. Probabil că telecomanda a intrat în viața mea la fel ca aparatul de ras sau aspiratorul. Reacțiile mele au devenit,cu timpul, rutină. Așa am făcut gestul ăla. Melinda a spus ceva ce nu mi-a plăcut, eu am îndreptat telecomanda spre ea, am apăsat pe butonul roșu și... De atunci n-am mai văzut-o.

Soneria zbiară ca un motan în călduri. Este poștașul. Îmi dă un pachețel în schimbul căruia îi strecor în buzunar bacșișul obișnuit. După plecarea lui desfac, cu emoție, ambalajul. În sfîrșit! Noul model de telecomandă PX-686 îmi strălucește în mînă. După o jumătate de oră de butonat o pun, cu aceeași veche tristețe, lîngă celelalte 264.

Un nor cu profil de femeie trece prin fața geamului și eu sînt tot singur, tot singur...

Mihai HĂULICĂ

NE PUTEM REAMINTI TOTUL PENTRU DUMNEAVOASTRĂ

Poul Anderson este un american tradiționalist. Conservator în politică, clasic în literatură (situîndu-se pe aceeași „linie" cu R.Heinlein, J.Campbell, G.Dickson), și-a consacrat cea mai mare parte a inspirației sale genului „space-opera", mai exact a ceea ce se poate numi „time-opera". Acțiunea este bogată în aventuri, care se desfășoară în decoruri aparținînd mitologiei scandinave sau hard-SF. Cum se poate vorbi de „pictor de război", despre Anderson, se poate folosi termenul inedit: „autor în strategii militare".

Stilul și modul de tratare a realității au contribuit la elaborarea unui SF modern, bogat în idei noi, în mod special cu accent asupra viitorului și dezvoltarea științei și a tehnicii.

Poul Anderson este licențiat în fizică la Universitatea din Minnesota. A primit de cinci ori premiul **HUGO** pentru cea mai bună nuvelă, în anii 1961, 1964, 1969, 1972 și 1973.

La fel ca și I.Asimov, este de asemenea autor al unor lucrări de „vulgarizare" științifică, dintre care putem reține: **IS THERE LIFE ON OTHER WORLDS (1963).**

Bralan WAVES (1954)

Dacă întreaga populație a planetei noastre, animale și oameni, ar deveni brusc inteligente?

Iată o idee. Simplă și de bun gust.

În VIRUS, de J.Bruner, care tratează de asemenea apariția inteligenței, cauza sînt mutațiile produse de un microb la nivelul creierului, producînd schimbări neuropsihice asupra speciei noastre. Aici, Pămîntul intră pur și simplu într-o zonă de iradiații cosmice, pe toată durata evoluției. Maimuțele devin ceea ce sînt oamenii. Oamenii, la rîndul lor, genii.

Anderson utilizează mici pasaje poetice, impresionante, dar care nu pot ascunde realitatea ascensiunii irezistibile a Q.I.

THE HIGH CRUSADE (1960)

Este vorba de fabula leului și a șoarecelui, transpusă în SF.

Șoarecele, aici, este un grup de cavaleri englezi, pregătindu-se de luptă, în iarna anului 1345.

Leul este o navă spațială dotată cu arme și tehnologii infinit superioare, dar „furia inglese" pare să anuleze acest avantaj.

La un moment dat, englezii atacă. Nava spațială este capturată și dușmanul înfrînt.

Un prizonier extraterestru este somat de să-i ducă pe învingători cu nava, la Ierusalim. Acesta însă îi trădează, și traversînd spațiul îi duce pe planeta proprie. Aici, cavalerii noștri, dînd dovadă de un curaj tipic englezesc, cuceresc și devin stăpînii acestui nou imperiu pe care îl anexează la coroana creștină a Angliei.

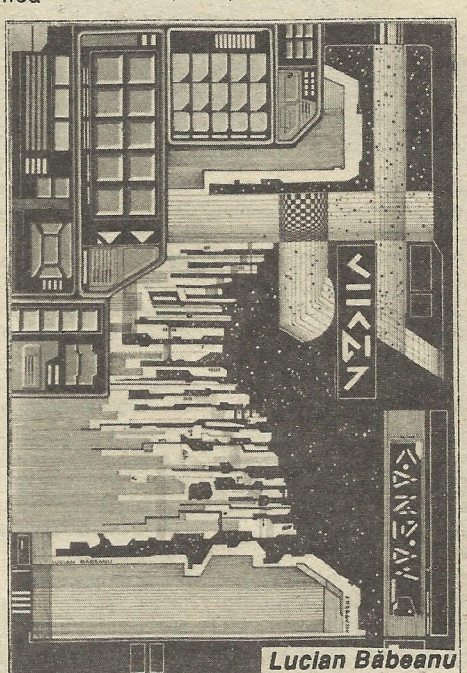

Lucian Băbeanu

GUARDIANS OF TIME (1960)

Tradus în franceză și (parțial) în românește cu titlul LA PATROUILLE DU TEMPS, respectiv PATRULA TIMPULUI, titlul original este mult mai explicit: este vorba despre niște gardieni ai timpului care au misiunea de-a menține ordinea și omogenitatea trecutului.

Cititorul urmărește o asemenea patrulă, începînd cu pregătirea ei, în cadrul unei Academii, disimulată într-o perioadă arhaică a timpului. Apoi, de-a lungul a patru misiuni, purtate în secolul V, printre saxoni, în imperiul persan, cel mongol și, în sfîrșit, într-o stranie Americă, ce se închină zeului Baal.

AGENT OF THE TERRAN EMPIRE (1965)

Un ciclu de cîteva volume consacrat căpitanului Sir Dominic Flandry, aflat în serviciul Imperiului Terian.

Pentru cei care sînt pasionați de „space-opera" și de epicul fără surprize, acest ciclu plin de aventuri exotice constituie fără îndoială una din cele mai mari reușite literare ale lui Anderson.

Sub lumina roșie a Lunii se vorbește de prințese, războinici și onoare....

De semnalat, de asemenea: **STARWAYS (1956), SATAN'S WORLD (1958), WAR OF TWO WORLDS (1959), THE BYWORLDER (1971), DANCER FROM ATLANTIS (1972)**

Nicolae C. ARITON

Roger Zelazny

DAR NU ȘI CRAINICUL

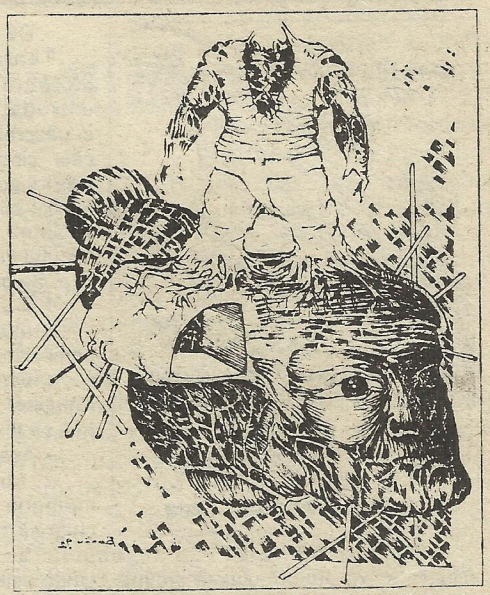

Pe cînd cobora de pe munte, purtînd cutia, păşind de-a lungul potecii ce ducea la mare, bătrînul se opri, sprijinindu-se în toiag, pentru a privi nişte oameni ce ardeau casa vecinului lor.

„Spune-mi", îl întrebă pe unul dintre ei, „de ce ardeţi casa vecinului vostru, casă în care acum aud lătratul şi ţipetele, se mai află încă vecinul, precum şi cîinele, soţia şi copiii săi?"

„De ce n-am arde-o?" răspunse cel întrebat, „e un străin de dincolo de deşert şi e diferit de noi. Asta e valabil şi pentru cîinele său, care e diferit de ai noştri şi latră cu un accent străin, şi pentru copiii săi, care sînt mai îndemînatici decît ai noştri şi vorbesc la fel cu părinţii lor".

„Într-adevăr" spuse bătrînul şi îşi continuă drumul.

La răspîntie dădu peste un cerşetor olog ale cărui cîrje fuseseră aruncate într-un copac. Lovi copacul cu toiagul şi dădu cîrjele cerşetorului. „Lămureşte-mă cum de ţi-au ajuns cîrjele în acest pom, frate".

„Băieţii mi le-au aruncat acolo", răspunse cerşetorul, întinzînd mîna pentru pomană.

„De ce au făcut un astfel de lucru?"

„Se plictiseau. Şi-au obosit părinţii tot întrebîndu-i: «Acum ce să mai fac?», pînă cînd unul sau altul dintre ei le-a spus să se joace cu cerşetorul de la răspîntie".

„Asemenea jocuri nu sînt bune".

„Adevărat, dar din fericire cîţiva dintre flăcăii mai vîrstnici le-au găsit o fată şi acum sînt pe cîmp, bucurîndu-se de ea. Ascultînd cu atenţie, îi poţi auzi ţipetele. Acum au mai slăbit. Ah, de aş avea puterea şi vigoarea de altădată, m-aş duce să mă distrez o dată cu ei!"

„Într-adevăr" spuse bătrînul şi dădu să plece.

„Milostenie! Milostenie! nu ai nimic în cutia ce o duci? Nu ai nimic pentru a milui un biet şchiop?"

„Îţi pot da binecuvîntarea mea, însă această cutie nu conţine pomeni".

„Puţin îmi pasă mie de binecuvîntarea ta, ţap bătrîn! Nu poţi să te hrăneşti cu binecuvîntări! Dă-mi bani sau mîncare!"

„Vai, nu am de nici unele."

„Atunci blestemele mele să cadă pe capul tău! Fie ca toate relele să se abată asupră-ţi!"

Bătrînul îşi continuă drumul spre mare, întîlnind într-un timp doi oameni ce săpau o groapă pentru un al treilea, mort.

„E o slujbă sfîntă să îngropi un mort" observă el.

„Aşa e", răspunse unul din oameni, „mai ales dacă l-ai omorît şi acum ascunzi urmele".

„L-ai omorît pe acest nefericit? Pentru ce?"

„Pentru nimic, blestemat fie-i norocul! De ce o fi trebuit să lupte aşa cum a luptat el, cînd punga-i era aproape goală?"

„După haine, îl judec a fi un sărman".

„Aşa e, dar acum nu mai are nimic pentru a-l tulbura".

„Ce ai în cutia ceea, bătrîne?" îl întrebă al doilea om.

„Nimic ce v-ar putea fi de folos. Mă duc s-o azvîrl în mare".

„Să aruncăm o privire".

„Mai bine nu".

„Lasă-ne pe noi să vedem ce e mai bine şi ce nu".

„Această cutie nu trebuie deschisă".

Se apropiară de el. „Dă-ne-o".

„Nu".

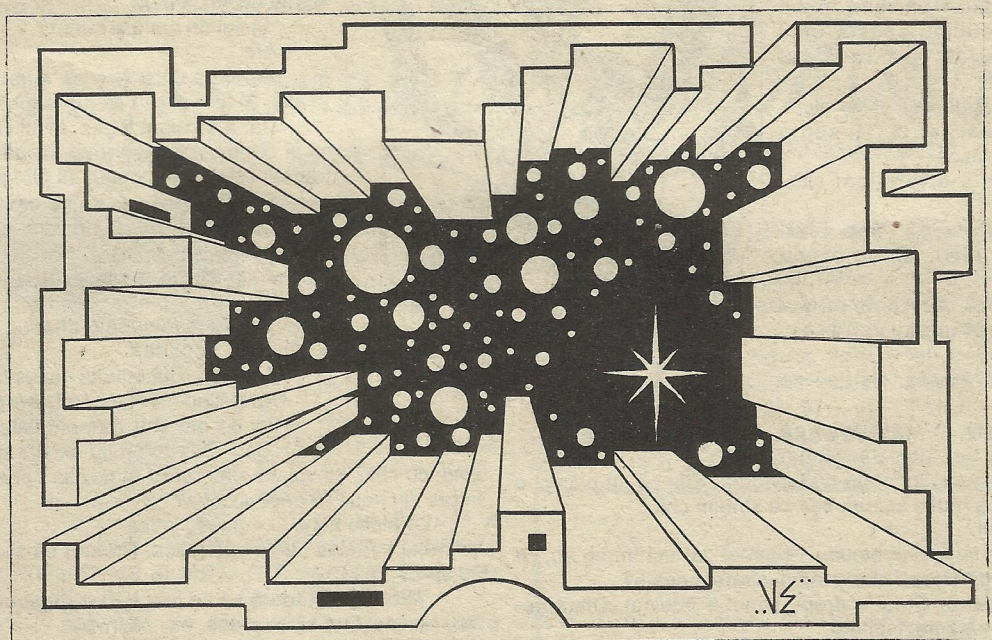

Belei Aurelius – Premiul I Glurgiu

Ce de-al doilea îl lovi în ţeastă cu o piatră; primul îi smulse cutia. „Aşa! Acum să vedem ce e în ea atît de nefolositor".

„Vă previn, dacă o deschideţi, veţi face ceva teribil ce nu va mai putea fi niciodată îndreptat".

„O să vedem".

Tăiară sforile ce legau capacul.

„Dacă aşteptaţi doar o clipă, vă voi spune ceva despre cutie".

Ezitară. „Prea bine, vorbeşte".

„A fost cutia Pandorei. Ea, cea care a deschis-o, a dezlănţuit asupra lumii toate nenorocirile ce o înveninează acum."

„Ha! O poveste!"

„Zeii ce m-au însărcinat să arunc cutia în mare au spus că ultimul blestem ce aşteaptă înăuntru e mai cumplit decît toate celelalte laolaltă".

„Ha!"

Îndepărtară sforile şi deschiseră capacul.

O lumină aurie zvîcni în sus. Se înălţă în aer ca o fîntînă şi, din ea, o creatură înaripată plînse cu glas infinit de gingaş şi de dulce: „Liberă! După atîta amar de timp, în sfîrşit liberă!"

Oamenii căzură în genunchi. „Cine eşti tu, o, încîntătoare făptură ce ne aduci atît de ciudate simţăminte?"

„Sînt numită Speranţa. Mă duc să cutreier întunecatele locuri ale Pămîntului şi să-i ajut pe oameni să creadă că lucrurile pot fi mai bune decît sînt".

Şi, spunînd aceasta, sui în cer şi se şterse.

Cînd cei doi asasini se întoarseră către bătrîn, acesta se schimbase; căci acum barba îi dispăruse şi în faţa lor se înălţa un mîndru tînăr. Doi şerpi îi încolăceau toiagul.

„Zeii înşăşi n-au putut s-o împiedice. V-aţi adus această nenorocire cu propria voastră mînă. Cînd sclipitoarea Speranţă se va preface în praf la atingerea voastră, să vă amintiţi acest lucru".

„Nu", răspunseră ei „căci un alt drumeţ se apropie acum, purtînd o pungă bine rotunjită. Ne vom retrage cu prada de astăzi".

„Proştilor!" le zise tînărul şi se răsuci pe înaripatele-i călcîie, grăbindu-se de-a lungul potecii, dîndu-i bineţe pe cînd se încrucişau, lui Hercule.

Traducere de
Cristian LĂZĂRESCU

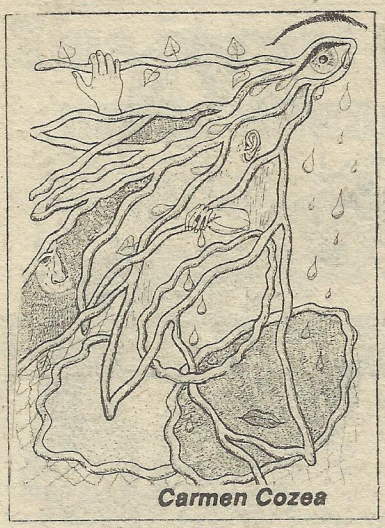

Carmen Cozea

– Ce sucit e!

Tantalosul își întrerupse moțăitul, sări și alergă înspre univedă, tropăind cu toate cele douăsprezece picioare, răsucindu-și cele cinci șurubelnițe. Măsură din priviri educatoarea universală, numai plinătăți și rotunjimi verzui de latex, în poala căreia stătea micuțul fiu de om, cu educasca pe cap. Se opri dezorientat.

– S-a răsucit vreun șurub?

Univeda îl privi mîhnită, cu ochii ei de viței.

– Oh! Asimov, sfînt părinte al roboților! Sărmane tantalos, iar ai fost să te generalizezi...

– Așa e. De unde știi?

– Iar au uitat să-ți pună memoria sensurilor figurate. Pot chiar să zic că au economisit-o...

–Sensuri figurate? Ce înseamnă?X..x..x Noțiune neidentificată...x...x... Reformulează ordinul... Unde este șurubul?

–Nu e vorba de nici un șurub, zevzecule...

–Cum adică? ...x...x...x...Cînd ceva s-a sucit, trebuie răsucit. A suci, a răsuci...x...x...x...Operație de categoria zet. Ține de competența mea.

–Copilul e un sucit...

–Cum? Copilul? Z...z...z..Îmi pare rău...Nu-i permis să te atingi de fiii oamenilor, spune cea dintîi lege...

Robotul întreținător de tip tantalos își retrase sub armura metalică tentaculele înșurubătoare și se lăsă pe pămînt. Își retractă și picioarele.

–Știi, tantalosule, spuse univeda, n-am vrut să te supăr, dar copilul acesta este îngrozitor. M-am săturat, s-a revărsat paharul...

– S-a revărsat, sări tantalosul, lichid ajuns întîmplător pe podea...x...x...Trebuie șters...Cade în sarcina mea...

– N-ai priceput. Mi s-a terminat răbdarea...

–S-a terminat răbdarea univedei. Z...z...z...Nu e resortul meu. Să se ocupe altcineva...

–Tiu...tiu...tiu..Îmi pare rău că nu-mi pot mișca diafragma din cauza copilului. Dar ești foarte nostim, tantalosule.

–Nostim...x...x...x...Fără sens. Nu ține de specialitatea mea.

– Vorbește, vorbește numai, tinichea zornăitoare. Oricum n-am cu cine să schimb o vorbă, doar dacă nu vreau să cuvînt de una singură. Știu că nu pricepi o iotă, însă nici eu nu înțeleg multe lucruri, așa că sîntem chit.

–Sîntem roboți, nu chit.

–Da. Roboți. Servitori supuși ai omului. Frumos, dar mă întreb eu, ce poate să facă o slugă credincioasă cînd stăpînul înnebunește?

– Omul e stăpînul nostru. Omul e drept. Omul e înțelept. Omul trebuie ocrotit. Nu e voie să vătămezi un om.

„Dar cine-l vătămează? Singur își face rău... Nu vrea să învețe, deși știe vă va fi pedepsit cu un șoc electric.

–Șocul electric e neplăcut. Arde siguranțele. Baia de acid. Brr!Z...z...z...

– Totuși refuza programul. Deși acesta trebuie să fie îndeplinit de toate ființele programate să trăiască.

–Programul e lege, își mișcă tantalosul tentaculele dezaprobator.

–Am încercat totul. Am folosit întreaga gamă de psihoteste. Nici un rezultat. Ieri după-masă am neglijat pînă și baia de ulei, doar ca să obțin niște date de la gigantomat.

–Ai neglijat baia de ulei? Păcat. Mare păcat. Îmbăierea e un lucru bun.

–Gigantomatul m-a sfătuit să respect instrucțiunile și atît.

Pentru că ele trebuie să fie îndeplinite, dacă tună, dacă fulgeră.

–Tună. Fulgeră...x....x...x...Nu e domeniul meu. Spune.

– Nu vreau nici să tune, nici să fulgere. Am nevoie de micuțul Kung. E moale, plăcut. Are pielea netedă. Ochii-i zîmbesc...Adică îi zîmbeau. Străluceau.

–Dacă nu mai strălucesc...x...x...x..Îi curăț. E resortul meu.

–Nu și pe fiul omului.

–Pe fiul omului? Nu...x...x...x..Tantalosul nu va atinge nici un fiu de om.

Mandics György

Spuse corbul: niciodată

–Totul a început cu lecția de istorie. I-am povestit despre erele omenirii. Despre epoca antegalactică, vremea cînd oamenii trăiau pe Pămînt și nu existau roboți.

– Nu existau roboți? Atunci ce altceva?

–Numai oameni. Ei făceau totul.Unii erau educatori, ca mine. Alții măturau, spălau, reparau, ca tine.

–Deci noi am fost cîndva oameni?

–Nu. Oamenii au fost demult roboți... Stai puțin!...nu-mi dau seama. M-ai încurcat cu întrebările tale. Deci, existau numai oameni și ei făceau de toate. Apoi au născocit roboții.

–Și eu am fost născocit?

–Și tu, dar cu mult mai tîrziu.

–X...x...x...Imposibil.

–De ce?

–Pentru că lucrurile născocite sînt ca și cum n-ar exista. Ceva născocit nu poate nici să spele, nici să răsucească șuruburi. Încurci lucrurile. Poate că ar fi fost mai bine dacă l-ai fi lăsat pe fiul de om și te-ai fi dus să te îmbăiezi în ulei.

–N-aș fi putut. Micul Kung mă îndrăgește.

–X...x...x...Dragostea îți poate unge rulmenții?

–Nu, dar mă unge pe suflet.

– Și au am suflet?

–Nu, tantalosule, tu nu posezi.

–E foarte bine. X...x...x...Dacă sufletul este ceva care te determină să renunți la o atît de folositoare baie de ulei nici nu-i simt lipsa.

– Dar univedele au suflete, altfel n-ar putea să se ocupe de fiii omului.

– Și fiul de om are suflet?

–Are.

–Am presupus. Nici pe el nu l-am văzut să facă baie în ulei. Și te mai miri că nu respectă legea.

–Da, a încălcat legea. Cînd i-am arătat Lumile-de-fier, locul unde va ajunge cînd va părăsi Pămîntul, după ziua tragerii sorților, a început să plîngă.

–Să plîngă? X...x...x...xE ceva rău?

–Foarte rău. Ca atunci cînd ți se arde izolația transformatoarelor.

–Z...z...z...Tantalosului nu-i...

–Știu. Nu-ți place. Dar Kung e plîns, deși i-am spus toate poveștile minunate despre era antegalactică. Totuși a plîns mai departe.

–Z...z...z...Fiul omului necesită o revizie generală.

–Nu pricepi. Nici eu nu înțeleg.

–Fiii de om sînt de neînțeles. Vezi de departe că nu sînt roboți. Odată, un fiu de om m-a răsturnat pe spate și cînd, cu chiu, cu vai, m-am răsucit în poziția „pregătit pentru muncă", m-a întors din nou. Tu pricepi ceva?

–Le place asta. O numesc joacă.

–Lui tantalos nu-i place joaca. Preferă să stea în picioare, nicidecum pe spate.

– Micul Kung adoră să se joace. Dar după ce i-am arătat Lumile-de-fier, n-a mai vrut să se joace, nici să învețe.

– Fiul omului nu vrea să învețe... x... x... x... Atunci cum o să ajungă om?

– Nu vrea să devină om. Nu vrea să crească. Nu mai vrea să afle nimic.

– Și ce face?

– Toată ziua stă, privește cerul și mîngîie firele de iarbă.

– Atît doar?

– Atît.

– Dar așa ceva nu e permis. Legea interzice. Toată lumea trebuie să aibă ocupație.

– Legea interzice, dar micul Kung spune că nu e valabilă o lege care n-a fost lege dintotdeauna.

– Legea e lege.

– Se gîndește la era antegalactică, cînd oamenii nu părăseau niciodată Pămîntul. Aici își duceau viața. I-am povestit multe despre acele timpuri. Toate poveștile din program. A fost însă o epocă foarte îndepărtată. Vremurile acelea nu vor reveni niciodată.

– Cred și eu: niciodată.

Traducerea

Györfi György

Din goana OZN-ului

● MAISON D'AILLEURS, Elveția, organizatoarea concursului de proză science-fiction, avînd tema: „La planete des jeux" – făcut cunoscut și în paginile Jurnalului SF nr.7, a anunțat rezultatele acestuia. S-au primit un număr de 22 de texte, dar, din păcate, marea majoritate nu a corespuns exigenței juriului. Din acest motiv, organizatorii s-au văzut nevoiți a renunța la proiectul antologiei de texte avînd tema mai sus menționată. Nuvelele „Voilieres sur le ciel", semnată de Nicolae C. Ariton și „Nebunul" de Ovidiu Laurențiu Tudoran, au fost printre puținele apreciate de juriul alcătuit din Mme Martine Thome, M. Robert Netz și M. Roger Gaillard (conservateur de l'avenir), prima urmează să apară în paginile unui număr viitor al fanzinului L'AMDA.

● Pe 15 mai, 1993, la ora 18, în orașul Yverdon-les-Bains, Elveția, în incinta primului muzeu public de science-fiction din Europa, a avut loc vernisajul expoziției retrospective: SIUDMAK – LE REVEUR DE REALITES. Sînt prezentate tablouri, desene și obiecte, creații ale unui „peintre hyperrealiste fantastique". Dacă Yverdonul vă este în drum, nu ocoliți MAISON D'AILLEURS, unde expoziția este deschisă între orele 14 și 18, pînă pe data de 12 septembrie.

● Unul din proiectele mai îndepărtate ale aceleiași MAISON D'AILLEURS este expoziția din primăvara anului 1994, avînd ca temă: POUVOIRS PSY. Cu această ocazie va fi editat și un volum cuprinzînd nuvele inedite și eseuri tratînd această temă.

● În Franța, pe lîngă sălile de cinematograf în care rulează DRACULA realizat de Francis Ford Coppola, acționează, cu succes, „blood bank" (centre de recoltare a sîngelui) - mobile. Donatorii primesc un bilet gratuit la spectacol. După statistici, zece din o sută de spectatori apelează la această formă de vampirism științific.

● Ultimul număr al infzinului olandez (în limba engleză) SHARDS OF BABEL, anunță apropriata apariție a fanzinului GNOME, editat în limba engleză de fanul român Nicu Gecse. Fandomul occidental, și nu numai el, îl așteaptă cu nerăbdare, pentru a afla cum o mai ducem cu science-fiction-ul.

● În același fanzin, Roelof Goudrian anunță apariția unui alt fanzin românesc: CRONAUT 3, editat de Matei Dornea (str.Rozelor nr.16, bloc 82, ap.3, 1671-Oțelu Roșu), cu un bogat conținut de articole interesante.

● ANTICIPATION - FLEUVE NOIR, a renunțat de a mai fi doar o „colecție populară", cu cinci titluri publicate lunar (au fost și șapte), semnate doar de scriitori francezi. Aceasta de cînd la conducerea colecției-aflată de cîțiva ani în declin financiar- a fost numit Philippe Hupp. Astfel, spre stupefacția scriitorilor SF francezi - care aveau ușile editurii tot timpul deschise, de aproximativ un an de zile au fost închise brutal - în colecția ANTICIPATION se pot citi titluri ca STAR TREK (o serie de romane inspirate din celebrul serial), romane semnate de Greg Bear, Blish etc.

● Primul fanzin al anului, din întreaga lume, a apărut în Germania, după miezul nopții Anului Nou. Autorii sînt Frank Moller și Rudiger Schafer. Fanzinul se numește LUSY-CON III - CON REPORT 2, editat în cadrul convenției SF LUBECK, desfășurată între 30 decembrie '92 și 1 ianuarie 1993.

Nicolae C. ARITON

MAREA CONVORBIRE PASCALOBĂNUȚIOASĂ

din data de 7 iunie 1993 a.cî - orele 12 cu aproximație

Pierre Pascal, Ionuț Bănuță și Mara Popa așteptîndu-și rîndul

I.B: De ce BD?

P.P: Pentru că iubesc BD încă din copilărie, chiar dacă e mult de atunci. Și-n Franța - mă ocup încă din anii '60 de promovarea BD. Am organizat multe manifestări, printre care cel mai cunoscut este Salonul de la Angouleme, dar particip la multe manifestări cu privire la BD în Europa, cum ar fi în Belgia, Germania, Spania.

I.B: Știu că de cîțiva ani iubiți foarte mult România...

P.P: Da.În primul rînd am mulți prieteni aici. Și apoi mă gîndesc - cu Dodo în mod special, am reușit niște manifestări interesante, una la București acum 2 ani, una la Timișoara acum cîteva luni - și vom continua. Problema mea este de a-i face pe români să cunoască BD franceză precum și de a face cunoscut în Franța și în Europa că în România se întîmplă ceva.

I.B: În Franța a apărut un album de BD dedicat în întregime României.

P.P: Da, e o carte care a ieșit în edițiile Puis (?) - „La fille aux ibis", desenată de Lax pe un scenariu de Girond, scenarist francez care deja a produs multe serii, din care cea mai cunoscută e o poveste ce se petrece în Franța și Statele Unite - în anii '30. Pentru albumul „La fille aux ibis", Girond a venit în România aproape imediat după revoluție, deci el are o „viziune" asupra României care datează deja de 3 ani. După părerea mea nu e tocmai actuală „viziunea" aceasta, dar el a povestit ceea ce a simțit și cred că lucrul ăsta e foarte interesant. Sper mult că Girond va fi la Craiova în luna octombrie.

I.B: Care este povestea albumului?

P.P: E povestea unui băiat care iese din închisoare și apoi descoperă pe un timbru (editat de Poșta Română) figura unei fete pe care a cunoscut-o și pe care a iubit-o înainte de a fi închis. Curios, fata aceasta reprezenta o eroină anticomunistă. Și el nu mai înțelege nimic; e complet dezorientat. Dar eu nu pot să vă spun povestea, o s-o descoperiți cînd o veți citi; e povestea unei căutări - cu suspence, cu un pic de reportaj asupra vieții în România, imediat după decembrie '89.

I.B: Aveți vreun scenarist sau un desenator preferat?

P.P: E o întrebare care mi se pune destul de des, dar la care mi-e greu să răspund, pentru că, timp de 20 de ani am frecventat toți desenatorii francezi și belgieni, îi cunosc foarte mult personal și chestia asta influențează judecata. Cînd vedem opera - știm ce e bun și ce nu; cînd întîlnești desenatorul - de obicei îl simpatizăm fără voie, așa că revizuim puțin judecata.

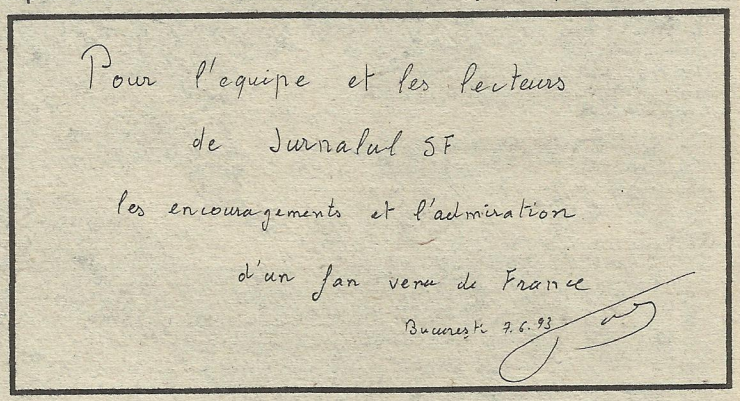

A scribilit, traduzit, copiat, fonotecat Mara POPA
A cenzurat Adrian BĂNUȚĂ
A protestat Ionuț BĂNUȚĂ

MUTANT

scenariu și desene Constantin Jurcuț, jr.

– va urma –

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025